

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ

Συναγερμός
στὰ Ἴστρο

‘Ο στρατηγός...
Κοντοστούπης

ΜΕΣΑ σ’ ένα μεγάλο γραφείο είναι καθισμένοι τρεις άντρες. ‘Ο ένας είναι ηλικιωμένος, με γκρίζα μαλλιά και μάτια που λάμπουν από έξυπνάδα. Είναι ο Πρόεδρος της Παγκόσμιας Κυβερνήσεως, που είναι εγκαταστημένη στη Νέα ‘Υόρκη. Οι δυο άλλοι φορούν στολές στρατηγών, της ξηράς ο ένας και της αεροπορίας ο άλλος.

Μπροστά τους στέκονται έπτά άνθρωποι, από τους οποίους οι έξι είναι ντυμένοι με παράξενες εφαρμοστές στολές. Είναι οι τρομεροί

προστάτες της ‘Ανθρωπότητας, οι υπερασπιστές του Δικαίου, τα πανίσχυρα όργανα του Καλού, οι ξακουστοί και κοσμαγόπητοι ‘Υπεράνθρωποι.

Είναι εκεί ο ήρωας των ήρώων ‘Υπεράνθρωπος, ο δαιμόνιος ‘Ελληνας ‘Ελ Γκρέκο ο μαχητικός Κεραυνός, ή ‘Αστραπή με την άγνη όμορφιά και την εκπληκτική δύναμη, ο ταχύτατος ‘Υπερέλληνας και ο Σιμουν, το παιδάκι με την μυστηριώδη υπνωτιστική δύναμη. Είναι εκεί επίσης ο κωμικός νάνος Κοντοστούπης, με την παράξενη καρδιά που είναι ένα μίγμα δειλίας και ανδρείας, φόβου και ήρωισμού.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Προέδρου εἶναι συννεφιασμένο ἀπὸ ἀνησυχία.

— Ὑπεράνθρωποι, λέει, παράξενα πράγματα συμβαίνουν στοὺς ἄλλους πλανήτες τοῦ Ἡλιακοῦ Συστήματος μας. Οἱ φυλὲς ποὺ ζοῦν στοὺς πλανήτες αὐτοὺς βρίσκονται σὲ πυρετώδη κίνηση καὶ διεξάγουν μετὰξὺ τους μυστικές συνεννοήσεις. Αὐτὲς τίς πληροφορίες ἔχουμε ἀπὸ τοὺς πράκτορές μας, ποὺ δρῶν κρυφὰ πάνω σ' ὅλους τοὺς πλανήτες! Σὰς ἐκάλεσα ἐδῶ, γιατί περιμένω ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νὰ φτάσουν ὅλοι οἱ πράκτορές μας ἀπὸ τοὺς πλανήτες γιὰ νὰ ἀναφέρουν τί ἀκριβῶς συμβαίνει, γιατί εἶναι δύσκολο νὰ μᾶς ἐξηγήσουν μὲ τὸ ράδιο ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται. Δὲν μποροῦν νὰ στείλουν μηνύματα μὲ πολλὰ λεπτομέρειες, γιατί ὑπάρχει φόβος νὰ γίνουν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τοὺς πράκτορες τῶν ἄλλων πλανητῶν. Ὅταν οἱ πράκτορες ἔλθουν καὶ κάνουν τὴν ἀναφορά τους, θέλω τὴ γνώμη σας, Ὑπεράνθρωποι γιὰ τὸ πῶς θὰ μπορέσουμε...

Ἐνα χτύπημα στὴν πόρτα τὸν διακόπτει. Ἐνας ἀντρας μπαίνει μέσα. Εἶναι ντυμένος μὲ διαπλανητικὴ στολή, ἀλλὰ ἔχει ἀφαιρέσει τὴν περικεφαλαία, ποὺ τὸν βοηθεῖ νὰ ἀναπνέη ἀνετα μέσα στὶς ἀραιὲς καὶ ἀκατάλληλες ἀτμόσφαιρες τῶν ἄλλων πλανητῶν.

Στέκεται προσοχὴ καὶ λέει:

— Πράκτωρ 1! Ἀπὸ τὸν πλανήτη Κρόνου! Ἦρθα, κ. Πρόεδρε, νὰ ἀναφέρω, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ σας! Οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτη Κρόνου βρίσκονται σὲ συνεννοήσεις μὲ τοὺς κατοίκους τῶν πλανητῶν Ποσειδῶν Ἑρμῆς κ' Ἀφροδίτη. Οἱ πληροφορίες ποὺ ἔχω εἶναι ὅτι σκοπεύουν νὰ ἐπιτεθοῦν αἰφνιδιαστικὰ ἐναντίον τῆς Γῆς καὶ νὰ τὴν κυριεύσουν, γιὰ νὰ μοιράσουν μετὰξὺ τους τὰ πλούτη καὶ τίς ἐπιστημονικὰ ἀνακαλύψεις, ποὺ ἔχει συγκεντρώσει ἡ Ἀνθρωπότης στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων!

Ὁ Πρόεδρος ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Αὐτὸ εἶναι σοβαρό! μωρμουρίζει. Πολὺ σοβαρό! Εἶναι ὁμοῦ σὲ θέσι νὰ ἀπειλήσουν πραγματικὰ τὴ Γῆ;

— Ἄν ἐπιτεθοῦν αἰφνιδιαστικὰ, ἀπαντᾷ ὁ Πράκτωρ 1, μποροῦν νὰ ἐκμηδενίσουν τὴ στρατιωτικὴ δυνάμη μας! Εἶναι πολλοὶ καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Κρόνου — τουλάχιστον — ποὺ ἔχω γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ, εἶναι ἐφωδιασμένοι μὲ νεώτερα ὄπλα πολὺ ἀποτελεσματικὰ. Διαθέτουν ἐπίσης πλανητοπλοία ταχύτατα καὶ κανόνια μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια!

Ἐνα ἄλλο χτύπημα ἀκούγεται στὴν πόρτα. Ἐνας δεῦτερος ὁμοῦ μπαίνει ντυμένος ὁμοίᾳ μὲ τὸν πρώτο.

— Πράκτωρ 2!, λέει. Ἀπὸ τὸν πλανήτη Ποσειδῶνα!

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ποσειδῶνος ἐτοιμάζονται νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῆς Γῆς, μὲ τὴ βοήθεια τῶν κατοίκων τοῦ Κρόνου, τοῦ Ἑρμῆ καὶ τῆς Ἀφροδίτης! Σύμφωνα μὲ πολὺ καλὲς πληροφορίες μου, ἡ ἐπίθεσις θὰ γίνῃ σὲ πέντε μέρες τὸ ἀργότερο!

Ὁ Πρόεδρος καὶ οἱ δύο στρατηγοὶ ἀνασκίρτουν. Ἀνοίγουν τὸ στόμα τους γιὰ νὰ μιλήσουν, μὰ δὲν προλαβαίνουν.

Ἐνα τρίτο χτύπημα τοὺς διακόπτει καὶ ἕνας τρίτος ἄντρας μπαίνει ἀκολουθούμενος ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ ἕνα τέταρτο.

— Πράκτωρ 3! Ἀπὸ τὸν πλανήτη Ἑρμῆ! Μεγάλῃ ἐπίθεσις θὰ γίνῃ ἐναντίον τῆς Γῆς ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Ἑρμῆ, σὲ συνεργασία μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ἀφροδίτης.

— Πράκτωρ 4! Ἀπὸ τὸν πλανήτη Ἀφροδίτη! Σὲ μίαν τὸ πολὺ ἑβδομάδα οἱ στρατοὶ τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Ἑρμῆ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τοῦ Κρόνου θὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῆς Γῆς, χωρὶς καμμιά προειδοποίηση!

Ὁ Πρόεδρος κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Πολὺ καλὰ!, λέει. Ἀποσυρθῆτε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ περιμένετε διαταγές. Μὴν πῆτε σὲ κανένα τίποτα. Ἄν μαθευτῆ ὅτι πρόκειται νὰ γίνῃ ἐπίθεσις, φοβούμαι μήπως οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς πανικοβληθοῦν!

Ὅταν οἱ τέσσερις πράκτορες βγαίνουν ἔξω, ὁ Πρόεδρος γυρίζει: στοὺς Ὑπεράνθρωπους:

— Ἡ κατάστασις, λέει, εἶναι πολὺ πιὸ κρίσιμη ἀπ' ὅσο φανταζόμουν. Πρέπει νὰ θεωρήσουμε τὴ Γῆ σὲ ἐμπόλεμη κατάστασι!

— Κύριε Πρόεδρε, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, θὰ ἀπογειωθοῦμεκαὶ θά...

Ὁ Πρόεδρος ρίχνει μιὰ ματιά στοὺς δύο στρατηγοὺς καὶ διακόπτει τὸν ἥρωα τῶν ἡρώων:

— Ὅχι! Δὲν νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐπεμβῆτε Ὑπεράνθρωποι! Ἄν ἐπεμβαίετε σὲ κάθε κίνδυνο πού ἀπειλεῖ τὴ Γῆ, μικρὸ ἢ μεγάλο, οἱ ἄνθρωποι θὰ ξεσυνηθίσουν νὰ πολεμοῦν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τους καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τους. Κι' αὐτὸ θὰ εἶναι πολὺ μεγάλο κακὸ! Πρέπει οἱ στρατιῶτες τῆς Γῆς νὰ προστατεύσουν μόνοι τους τὴν πατρίδα τους. Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι ὑπερφυσικός. Δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ἀνίκητους καὶ σατανικοὺς ἐχθροὺς τοῦ κόσμου, μὲ ὑπεράνθρωπους τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ μὲ φύλλες πού θέλουν νὰ κατακτήσουν τὴ Γῆ μὲ τὸν πόλεμο! Θὰ τοὺς δεῖξουμε λοιπὸν, ὅτι μπορούμε νὰ ὑπερασπίσουμε τὸν πλανήτη μας καὶ νὰ τοὺς νικήσουμε! Καί, μάλιστα, δὲν θὰ περιμένουμε τὴν ἐπίθεσίν τους! Θὰ ἐπιτεθοῦμε πρῶτοι! Εἶναι προτιμώτερο νὰ τοὺς αἰφινιδιάσουμε παρά

νά μας αϊφνιδάσουν, και νά γίνουν οι μάχες όχι στη Γή, αλλά στους πλανήτες τους!

Ο Ύπεράνθρωπος κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Έχετε δίκιο κ. Πρόεδρε, λέει. Οι ἄνθρωποι πρέπει νά υπερασπίσουν μόνοι τους τὴν ἐλευθερία τους. Θά ἀποσυρθοῦμε, ἀλλὰ θά μείνουμε σὲ ἀγρυπνη ἐπιφυλακή. Δὲν θά ἐπεμβοῦμε παρά μόνο ἀν ἡ Γή βρεθῆ σὲ ἔσχατο κίνδυνο!

Καὶ οἱ Ύπεράνθρωποι γυρίζουν πρὸς τὸ παράθυρο γιὰ νά ἀπογειωθοῦν και νά φύ-

Τὸ κορμὶ τοῦ Τάο Γκὸ βρίσκεται μέσα σὲ μιά γυάλινη θήκη, στὸ Μουσεῖο Ἐγκλημάτων...

γουν πετώντας.

— Μὰ στιγμὴ!, φωνάζει ὁ Πρόεδρος. Θέλω και κάτι ἄλλο ἀπὸ σένα, Ύπεράνθρωπε! Μὰς χρειάζεται ἕνας συντονιστὴς τῶν πολεμικῶν μας ἐπιχειρήσεων. Ἐνας ἄνθρωπος πού νά μπορῆ νά πετάη με εὐκολία ἀπὸ πλανήτη σὲ πλανήτη και νά συνδυάζη τίς ἐπιθέσεις! Σὲ παρακαλῶ νά δώσης στὸν Κοντσοτούπη τὴν ἄδεια νά τεθῆ στὴ διάθεσί μου!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου γίνεται κατακόκκινο κ' ἀμέσως ἔπειτα χλωμιάζει σὰν πρόσωπο νεκροῦ. Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά.

— Ἐ; κάνει. Πῶς; Τι; Ἄκουσα ἀγαπητέ μου κύριε Πρόεδρε! Βρὲς κανέναν ἄλλο! Ἐγὼ εἶμαι ἐναντίον τοῦ πολέμου και ὑπὲρ τῆς εἰρήνης! Εἶμαι ἕνας φιλήσυχος Χριστιανὸς κ' ἔχω κάνει ὄρκο νά μὴν πάρω ποτὲ μέρος σὲ πόλεμο! Τὸ Εὐαγγέλιο, λέει...

— Στρατηγὲ Κοντσοτούπη!, τὸν διακόπτει ὁ Πρόεδρος. Ἀρνεῖσαι νά βοηθήσης τὴν Ἀνθρωπότητα πού κινδυνεύει;

— Ἐ; κάνει ὁ νάνος χαζά. Πῶς με εἶπες;

— Στρατηγὸ Κοντσοτούπη! Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ σὲ ὀνομάζω στρατηγὸ!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου γίνεται πάλι κατακόκκινο κ' ἔπειτα κατάχλωμο.

Τὰ μάτια του πᾶνε νά πεταχθοῦν ἀπὸ τίς κόγχες τους.

Τὰ χεῖλη του τρέμουν. Ἡ μύτη του ἔχει πάθει... νευρικούς σπασμούς!

— Στρα... στρα... στρα... τηγός!, τραυλίζει. Παναγίτσα μου! Εἶμαι ἔτοιμος νὰ πέσω στὴ φωτιά, κύριε Πρόεδρε!

Καὶ γυρίζει στοὺς Ὑπερανθρώπους, πού εἶναι ἔτοιμοι νὰ βάλουν τὰ γέλια:

— Τὶ περιμένετε ἐσεῖς; φωνάζει. Σὰς ἔπιασε ἡ ζήλεια; Ξεκουμπιστήτε ἀπὸ δῶ πρὶν ὁ στρατηγὸς Κοντοστοῦ πρὴς διατάξῃ νὰ σὰς ρίξουν στὴ φυλακή!...

Τὰ ἀνακοινωθέντα τοῦ στρατηγοῦ

ΔΥΟ ΜΕΡΕΣ ἀργότερα, τέσσερις ἰσχυροὶ στόλοι ἀπὸ πλανητόπλοια εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀπογειωθοῦν ἀπὸ τέσσερα σημεῖα τῆς Γῆς: ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ τὴ Ρωσία, τὴν Αὐστραλία καὶ τὴ Νότια Ἀφρική.

Ὁ Κοντοστοῦπης ντυμένος μὲ μιὰ διαπλανητικὴ στολὴ στρατηγοῦ καὶ μὲ μιὰ διαφανὴ περικεφαλαία, πετάει ὀλοταχῶς ἀπὸ ἀεροδρόμιο σὲ ἀεροδρόμιο, δίνε ἀδηγίες, πετάει διαταγὰς καὶ βάζει... τιμωρίες στοὺς ἄντρες του, τιμωρίες πού δὲν πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθοῦν ποτέ!

Τὰ ἀεροδρόμια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἀπογειωθοῦν τὰ πλανητόπλοια, εἶναι τοποθετημένα σὲ ἀπόμερες ἔρημες περιοχές, γιὰ νὰ μὴ μάθῃ ὁ κό-

— Εἶμαι κάου-μπόυ! Ἐμπρός, ἀλογάκι μου! Ἐμπρός, Πήγασέ μου! Πάμε στοὺς ράντσο!

σμος τὶ πρόκειται νὰ συμβῇ. Τέλος, ἡ διαταγὴ τῆς ἀπογειώσεως δίνεται.

Οἱ τέσσερις στόλοι τῶν πλανητόπλοιων ξεκινοῦν ὁ ἕνας γιὰ τὸν Ἐρμῆ ὁ δεῦτερος γιὰ τὴν Ἀφροδίτη, ὁ τρίτος γιὰ τὸν Κρόνο καὶ ὁ τέταρτος γιὰ τὸν Ποσειδῶνα...

Περνοῦν πολλὰς ὥρες...

Ξαφνικὰ, στὸ γραφεῖο τοῦ Προέδρου τῆς Γῆς, ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι οἱ Πρόεδροι καὶ οἱ ἀρχηγοὶ ὄλων σχεδὸν τῶν κρατῶν τοῦ πλανήτη μας φτάνει τὸ πρῶτο ραδιογρά-

φημα. Ὁ Πρόεδρος τὸ διαβά-
ζει, ἐνῶ γύρω οἱ ἄλλοι ἀκού-
νε μὲ ἀγωνία. Ταυτόχρονα,
τὸ ἀκοῦνε καὶ οἱ Ὑπεράνθρω-
ποι, γιὰ τὸ σπῆτι τους εἶναι
συνδεδεμένο ἀπ' εὐθείας μὲ
τὸ γραφεῖο τοῦ Προέδρου μὲ
ἀσύρματο τηλέφωνο:

«Πρώτη ἀναφορά τοῦ στρα-
τηγοῦ Κοντοστούπη πρὸς τὸν
Πρόεδρο τῆς Γῆς. Οἱ ἀπο-
βάσεις τῶν ἐνόπλων δυνάμε-
ών μας ἔγιναν κανονικά στοὺς
πλανῆτες Ἑρμῆ, Ἀφροδίτη
καὶ Κρόνο. Στὸν πλανήτη Πο-
σειδῶνα συναντήσαμε μικρὴ
ἀντίσταση, ἀλλὰ ἀπωθήσαμε
τὸν ἐχθρό, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ
σύντομη ἀλλὰ ἐξοντωτικὴ ἀε-
ρομαχία καὶ προσγειώθηκα-
με. Ἀπώλειες: Δύο πλανητό-
πλοια καὶ τετρακόσιοι ἄν-
τρες. Ἀπώλειες τοῦ ἐχθροῦ:
Δέκα πλανητόπλοια καὶ τρεῖς
χιλιάδες ἄντρες... ἂν μπορῆ
κανεῖς νὰ ὀνομάσῃς ἄντρες τὰ
τερατώδη ἐξαμβλώματα, ποῦ
κατοικοῦν στὸν Ποσειδῶνα!

Ἡ νίκη εἶναι δική μας! Ζή-
τω ἡ Γῆ!

Στρατηγὸς Κοντοστούπης
Στὸ γραφεῖο τοῦ Προέ-
δρου, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν
τῆς Γῆς ἀγκαλιάζονται καὶ
φιλοῦνται ἀπὸ τὴ χαρὰ τους.
Οἱ Ὑπεράνθρωποι συγκεν-
τρωμένοι στὸ σαλόνι τοῦ σπι-
τιοῦ τους, βάζουν τὰ γέλια,
καθὼς ἀκοῦνε τὸ ραδιογρά-
φημα τοῦ Κοντοστούπη.

— Καλὰ τὰ καταφέρνει ὁ
Κοντοστούπης, λέει ὁ Ὑπε-
ράνθρωπος. Ἄν δὲν τὸν... πιὰ-
σῃ ἡ καρδιά του καὶ δὲ ληπο-

θημῆσῃ, ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ!

Περνάει ἀρκετὴ ὥρα...

Μιὰ δευτέρη ἀναφορὰ φτά-
νει στὸ γραφεῖο τοῦ Προέ-
δρου:

«Δεύτερο ἀνακοινωθὲν τοῦ
γενικοῦ στρατηγεῖο τοῦ στρα-
τηγοῦ Κοντοστούπη. Σκλη-
ρὲς μάχες διεξάγονται σ' ὅ-
λους τοὺς τομεῖς τοῦ μετώ-
που. Στὸν Ἑρμῆ, ὄντα ποῦ
μοιάζουν μὲ πουλιὰ ἀμύνον-
ται στὴν ἐπίθεσί μας μὲ ἀ-
κόντια ποῦ ἐκτοξεύουν ἀστρα-
πές! Οἱ ἄντρες μου ὑποχώ-
ρησαν στὴν ἀρχή, ἀλλὰ τώ-
ρα ἐνεργοῦν ἀντεπιθέσεις
καὶ προελαύνουν ἐξοντώνοντας
τοὺς ἐχθρούς! Στὴν Ἀφρο-
δίτη, παράξενοι ἄνθρωποι μὲ
τεράστια κεφάλια, θέλησαν
νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον μας μὲ
μικρὰ πιστόλια. Πολλοὶ στρα-
τιῶτες μου σκοτώθηκαν, ἀλ-
λὰ ἡ μάχη συνεχίζεται καὶ κλί-
νει πρὸς τὸ μέρος μας! Στὸν
Κρόνο καὶ στὸν Ποσειδῶνα οἱ
τερατώδεις κάτοικοι τῶν δύο
αὐτῶν πλανητῶν ἀντιστέκον-
ται μὲ λύσσα. Ἡ μάχη εἶναι
ἀμφίροπη καὶ τὰ θύματα
πολλά κι' ἀπὸ τὶς δύο με-
ρῆς.

»Δὲν ὑπάρχει ὅμως λόγος
ἀνησυχίας. Πιστεύω ἀκλόνη-
τα στὴν τελικὴ νίκη. Ὁ Θεὸς
εἶναι μαζί μας. Ζήτω ἡ Γῆ!
Στρατηγὸς Κοντοστούπης!

Λίγη ὥρα ἀργότερα φτάνει
κι' ἄλλη ἀναφορὰ:

«Τρίτο ἀνακοινωθὲν τοῦ γε-
νικοῦ στρατηγεῖο τοῦ στρα-
τηγοῦ Κοντοστούπη. Ὁ Θεὸς
βοηθός! Ἡ κατὰστασι σ' ὅλα

τὰ μέτωπα είναι τραγική. Ὁ ἐχθρὸς ἐπιτίθεται κατὰ μάζες καί, μολονότι οἱ στρατιῶτες μας πολεμοῦν μὲ ἀνδρεία ἀντάξια τοῦ... στρατηγοῦ τους, χάνουν διαρκῶς ἐδαφὸς μπροστὰ στὴ συντριπτικὴ ὑπέροχὴ τῶν ἀντιπάλων! Διέταξα νὰ ἀπογειωθοῦν ὅλα τὰ πλανητόπλοιά μας καί νὰ χτυπήσουν τὶς γραμμὲς τοῦ ἐχθροῦ μὲ μικρὲς ἀτομικὲς δόμβες! Ἄν κι' αὐτὸ δὲν φέρη ἀποτέλεσμα, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουμε τοὺς ἐχθρικοὺς πλανήτες, ἂν μπορέσουμε φυσικά! Διαφορετικά, θὰ ἐξοντωθῇ ὁλόκληρος ὁ στρατὸς τῆς Γῆς!

Ἄγιοι Πάντες, βάλτε τὰ ἅγια χεράκια σας!

Στρατηγὸς Κοντοστούπης!

Ἡ ἐπόμενη ἀναφορά, ποὺ φτάνει μιά ὥρα ἀργότερα, εἶναι πιὸ αἰσιόδοξη:

«Τέταρτο ἀνακοινωθὲν τοῦ γενικοῦ στρατηγείου τοῦ στρατηγοῦ Κοντοστούπης. Ἡ κατάσταση στὰ μέτωπα ἔχει βελτιωθῆ σημαντικά. Οἱ μικρὲς ἀτομικὲς δόμβες προκάλεσαν τρομακτικὲς ἀπώλειες στὸν ἐχθρὸ ποὺ ἀνέκοιψε τὴν ὁρμὴ του καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ! Αὐτὴ τὴ στιγμή, οἱ ἄντρες μου ἐνεργοῦν γενικὴ ἀντεπίθεσι σ' ὅλους τοὺς τομεῖς! Μιὰ συνδυασμένη ἐπίθεσι πεζικοῦ, πυροβολικοῦ καὶ πλανητόπλοιων!

Ἡ πεποίθησι γιὰ τὴν τελικὴ νίκη εἶναι στὰ στήθη ὄλων μας!

Στρατηγὸς Κοντοστούπης!

Τὸ πέμπτο καὶ τὸ ἕκτο ἀνακοινωθὲν εἶναι περιγραφῆς σκληρῶν μαχῶν. Τὸ ἕβδομο εἶναι ἓνα... παραλήρημα!

«Ἐβδομο ἀνακοινωθὲν τοῦ γενικοῦ στρατηγείου τοῦ στρατηγοῦ Κοντοστούπης. Νικήσαμε! Ὁ ἐχθρὸς ὑποχωρεῖ πανικόβλητος σ' ὅλα τὰ μέτωπα! Πολλὲς ἐχθρικές μονάδες σήκωσαν κόλας λευκὴ σημαία γιὰ νὰ παραδοθοῦν! Ἔτσι μούρχειται νὰ κάνω... τοῦμπες ἀπὸ τὴ χαρὰ μου! Θὰ ἔκανα τοῦμπες ἂν δὲν φοβόμουν μήπως λερώσω τὴν ὠραία μου στολή! Νικήσαμε!

Ἄγιοι Πάντες, εὐχαριστῶ γιὰ τὴ βοήθεια!

Στρατηγὸς Κοντοστούπης»

Καὶ τότε ἐνῶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν τῆς Γῆς στὸ γραφεῖο τοῦ Προέδρου, καὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι στὸ σπίτι τους, πανηγυρίζουν γιὰ τὴ νίκη, φτάνει τὸ ὄγδοο ἀνακοινωθὲν:

«Ὁγδοο ἀνακοινωθὲν τοῦ γενικοῦ στρατηγείου τοῦ στρατηγοῦ Κοντοστούπης. Ἄλλοκοτα καὶ τρομακτικὰ πράγματα συμβαίνουν. Ἐνῶ πολλὰ ἐχθρικά τμήματα παραδίδονται καὶ ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα σκορπιζόνταν πανικόβλητα, ξαφνικὰ ὁ ἐχθρὸς ἀναδιοργανώθηκε καὶ γύρισε πίσω! Ἐκάνε ἀντεπίθεσι! Καὶ οἱ στρατιῶτες μου μένουν ἀδρανεῖς! Ὅ,τι κι' ἂν τοὺς λέω ὅσο κι' ἂν τοὺς προτρέπω δὲν σηκώνουν τὰ ὄπλα τους γιὰ νὰ χτυπήσουν τὸν ἐχθρὸ! Τὰ πρόσωπά τους ἔχουν πάρει

μιὰ βλακώδη έκφραση! Τά...
 'Ο Θεός βοηθός! 'Υπεράν-
 θρωποι βοήθεια! 'Αρχηγός
 τών έχθρών μας είναι τώρα έ-
 νας... νεκρός! 'Από εδώ, πού
 στέλνω τό ραδιογράφημα αυ-
 τό, βλέπω τόν έχθρό νά πλη-
 σιάζει! 'Επικεφαλής τών άν-
 τιπάλων μας είναι... είναι ό...
 Τάο Γκό! 'Ο σατανικός Τάο
 Γκό, ό πιο τρομερός έχθρός
 πού έχει ποτέ γνωρίσει ό κό-
 σμος!... Τά γόνατά μου λυ-
 νονται! Τό κεφάλι μου στρι-
 φογυρίζει σάν... ρουλέττα!
 'Όσο ό Τάο Γκό πλησιάζει,
 τόσο ή φοβερή ύπνωτιστική δύ-

Με τὰ πανίσχυρα χέρια τούς, οι
 'Υπεράνθρωποι σπρώχνουν όλοι
 μαζί τό μικρό άστρο!

ναμί του με κυριεύει και με
 ύποτάζει! 'Ελάτε, 'Υπεράν-
 θρωποι, πριν... θυμώσω και
 αναγκαστώ νά τόν χτυπήσω!

Στρατηγός Κοντσοτούπ...»
 Τό ραδιογράφημα μένει με
 μισοτελειωμένη ύπογραφή. Εί-
 ναι φανερό πώς ό Κοντσοτού-
 πης υπέκυψε τελικά στην ύ-
 πνωτιστική δύναμι του Τάο
 Γκό! (*)

Οι 'Υπεράνθρωποι πετά-
 γονται όρθιοι, με τὰ μάτια
 γεμάτα φρίκη.

'Ο Τάο Γκό! Πώς είναι δυ-
 νατόν νά είναι ό νεκρός Τάο
 Γκό επικεφαλής τών αντιπά-
 λων τής Γής, αφού έχει πεθά-
 νει κι' αφού τό σώμα του βρί-
 σκεται στό Μουσείο 'Εγκλη-
 μάτων;

Με μιὰ γοργή κίνηση, ό
 'Ε λ Γ κ ρ ε κ ο άρπάζει μιὰ
 διάφανη διαπλανητική περι-
 κεφαλαία και τήν φορεί. 'Α-
 σγεώνονται όλοι μαζί!

— 'Ας περάσουμε πρώτα
 από τό Μουσείο 'Εγκλημά-
 των!, λέει ό 'Υπεράνθρωπος.
 Πρέπει νά βεβαιωθούμε άν...

— 'Περιττό!, λέει ό Σι-
 μούμ. Με τή σκέφι μου, βλέ-
 πω τώρα τό έσωτερικό του

(*) Διάβασε τὰ τεύχη 90—93.
 'Ο Τάο Γκό, ό τρομερός Κινέζος,
 πέθανε. χάρις σ' ένα όπλο πού έδω-
 σε στόν Σιμούν ό βασιλιάς του
 πλανήτη Χόροκ, και τό πτώμα του
 τοποθετήθηκε μέσα σέ μιὰ γυάλινη
 θήκη, στό Μουσείο 'Εγκληματιών
 τής Νέας 'Υόρκης, για νά βλέπουν
 οι μελλοντικές γενιές ότι, ακόμα
 και οι πιο μεγάλοι κακούργοι έρ-
 χεται ή ώρα νά πληρώσουν για τὰ
 εγκλήματά τους.

Μουσείου! 'Η γυάλινη θήκη είναι στη θέση της μὰ ὁ Τάο Γκὸ δὲν εἶναι πιά ἐκεῖ! Εἶναι ἄδεια! 'Εμπρός! 'Ας πᾶμε νὰ δοθηθοῦμε τοὺς δικούς μας πού κινδυνεύουν νὰ ἐξολοθρευθοῦν πάνω σὲ ἀφιλόξενους, ἐχθρικούς πλανήτες! 'Ακολουθήστε με!

«'Ελα! ἔλα στὴ Γῆ»

ΓΙΑ νὰ καταλάβουμε τὶ εἶχε συμβῆ, πρέπει νὰ γυρίσουμε μερικὲς ὥρες πίσω. Νὰ βρεθοῦμε μέσα στο Μουσεῖο 'Εγκληματιῶν, ὅπου μέσα σὲ μιὰ γυάλινη θήκη εἶναι κλεισμένο τὸ σῶμα τοῦ Τάο Γκὸ.

Ὅποιοι ἀντικρύζει τὸν Τάο Γκὸ σχηματίζει ἀμέσως τὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ Κινέζος εἶναι νεκρός. Τὰ χαρακτηριστικά του ἔχουν τὴν χλωμάδα τοῦ θανάτου.

Στὰ βάθη τοῦ ἔμω, στὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς του κάποια σπίθα ζωῆς ὑπάρχει ἀκόμα. Μιὰ ἀνεπαίσθητη σπίθα πού δὲν μπορεῖ, δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ κἀνὴ τὸν τρεμερὸ Κινέζο νὰ κουνήσῃ οὔτε τὸ ἓνα δαχτυλάκι του.

Μὲ τὸ ἐλάχιστο ὅμως αὐτὸ ὑπέλειμα ζωῆς πού ἔχει μέσα του, ὁ Τάο Γκὸ κατορθώνει κάτι ἄλλο: παρακολουθεῖ μὲ τὴ σκέψη του τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ βλέπει μὲ τὰ μάτια τῆς φαντασίας του τοὺς ἥρωες τοῦ Καλοῦ.

Ἔτσι ξέρεται ὅτι ὁ Κοντοστούπης, μαζί μὲ ἓνα στρα-

Καὶ ὁ Σιμουὺν ἐκτοξεύει ἐναντίον τοῦ ἀποτρόπαιου Τάο Γκὸ τὴ λάμψη τῶν Ἀστροκέφαλων!

τὸ ἀπὸ ἀνθρώπους, μάχεται ἐναντίον τῶν στρατῶν τεσσάρων πλανητῶν.

Ὁ Τάο Γκὸ ἀφήνει τὴ σκέψη του νὰ ταξιδέψῃ πρὸς τοὺς πλανήτες αὐτοὺς. Παρακολουθεῖ τὶς μάχες ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ στοὺς κατοίκους τῶν πλανητῶν καὶ ἡ ψυχὴ του χαίρεται κάθε φορὰ πού βλέπει νὰ σκοτώνονται ἀίβρωποι.

Ξαφνικά, ἓνα ἀλλόκοτο συναίσθημα τὸν πλημμυρίζει. Ἐνας ἀπὸ τοὺς πλανήτες, ὁ Ποσειδῶν, εἶναι γεμάτος ἀπὸ

ένα όρυκτό, ένα είδος κρυστάλλου, που θα μπορούσε να κινή τον Τάο Γκό να συνέλθει από τη νεκροφάνειά του, αν κάποιος έβαζε στο στόμα του μερικούς από τους κρυστάλλους αυτούς!

Ποιός όμως θα μπορούσε να το κάνει αυτό; Ο πλανήτης Ποσειδών είναι μακριά, πολύ μακριά, κι' ο Τάο Γκό είναι ξαπλωμένος μέσα σε μία γυάλινη θήκη, ασάλευτος και νεκρός — φαινομενικά τουλάχιστον!

Η σκέψι του Κινέζου δοκιμάζει να επιβληθί σ' έναν από τους στρατιώτες του Κοντοστούπη και να τον αναγκάσει να γυρίσει στη Γή, φέρνοντας μαζί του και μία φούχτα κρυστάλλους!

Γίποτα! Ή απόστασι είναι πολύ μεγάλη και ή δύναμη της θελήσεως του Τάο Γκό έχει εξασθενήσει τρομακτικά.

Με απόγνωσι, ο Τάο Γκό στρέφει τη σκέψι του προς έναν από τους τερατώδεις κατοίκους του Ποσειδώνος.

Βρίσκει άμέσως άναπόκρισι. Το τέρας, που έφευγε εκείνη τη στιγμή πανικόβλητο μπροστα στην επίθεσι των στρατιωτών του Κοντοστούπη, σταματάει.

Ϊουρλώνει τα άπαίσια μάτια του, ενώ τα μέλη του τρέμουν έλαφρά.

Μέσα στο μυαλό του, ή σκέψι του Κινέζου λέει:

«Έλα! Έλα στη Γή! Πάρε ένα πλανητόπλοιο κι' έλα στη Γή! Φέρε μαζί σου και

λίγους από τους κρυστάλλους αυτούς που υπάρχουν στον Ποσειδώνα! Έλα στη Γή και κάνε ό,τι θα σου ύποδειξω! Αυτόσ είναι ό ύμός τρόπος να σωθ ή πατρίδα σου από τους φριχτούς άνθρώπους! Έλα!...»

Για μερικές στιγμές, ό τερατώδης κάτοικος του Ποσειδώνος μένει άσάλευτος, διαστακτικός σαν να παλεύη με τον έαυτο του. Ο Τάο Γκό έπαναλαμβάνει:

«Έλα στη Γή! Έλα άμέσως! Και φέρε μερικούς από τους κρυστάλλους που υπάρχουν...»

Ξαφνικά, το τέρας, ύπακούοντας στη διαταγή του Κινέζου, άρχίζει να τρέχη. Φτάνει στα πόδια ενός βράχου, τον παρακάμπτει και σταματάει. Βρίσκεται μπροστα σ' ένα μικρό πλανητόπλοιο που έχει στρογγυλό και πλακουτσό σχήμα.

Μπαίνει μέσα, άφου μαζεύει πρώτα μία φούχτα κρυστάλλους και άπογειώνεται.

Τα πλανητόπλοια των άνθρώπων είναι αυτή τη στιγμή απασχολημένα σ' ένα άλλο σημειο της μάχης, βομβαρδίζοντας τον έχσρο, και το μικρό έχθρικό πλανητόπλοιο άνιμώνεται άπαραπήρητο και χάνεται μέσα στον ούρανό!

Η σκεψι του Τάο Γκό δέν παύει: ούτε στιγμή να καθοδηγή τον κάτοικο του Ποσειδώνος.

«Έλα! Άλλαξε λίγο τη γραμμή της πορείας σου προς

τὰ δεξιά! "Ετσι! Πρόσεξε τώρα! Πλησιάζεις στη Γῆ! Ἐλάττωσε ταχύτητα... Πιὸ δεξιά! Ὁραία! Προσοχή! Κατεύθυνσι πρὸς τὸ νότο τώρα! Πολὺ καλὰ! Κόψε ταχύτητα! Χαμήλωσε! Θὰ προσγειωθῆς μπροστὰ στὸ μεγάλο γκριζο κτίριο, πού εἶναι: διακόσια μέτρα πρὸς τ' ἄριστερά! "Ετσι! Περίφημα! Πιὸ σιγά! Μπράβο!... Πάρε τώρα τοὺς κρυστάλλους κι' ἔμπα στὸ κτίριο!...»

Εἶναι νύχτα. "Ετσι, κανένας δὲν παρακολουθεῖ τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ σκημῆ. Μόνο ὁ φύλακας τοῦ Μουσείου βλέπει ἓνα τέρας νὰ πλησιάζη πρὸς τὸ μέρος του καὶ λιποθυμᾷε πριν προλάβῃ νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία!

Τὸ τέρας μπαίνει μέσα, ἀκολουθώντας τὶς ὁδηγίες τῆς ἀόρατης σκέψεως τοῦ Τάο Γκό. Φτάνει στὴν αἴθουσα ὅπου βρίσκεται ὁ Κινέζος σηκώνει τὸ σκέπασμα τῆς γυάλινης θήκης καὶ σκύβει πάνω ἀπὸ τὸν νεκρό.

Τοῦ ἀνοίγει τὸ στόμα καὶ ἀδειάζει ἐκεῖ μέσα ὄλους τοὺς κρυστάλλους πού ἔχει μαζί του.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, δὲν συμβαίνει τίποτα. "Επειτα, τὰ μάγουλα τοῦ Κινέζου χάνουν τὴ νεκρικὴ χλωμάδα τους. Τὰ χέρια του σαλεύουν. Τὰ μάτια του ἀνοίγουν. Τὰ χεῖλη του τρέμουν ἐλαφρά.

Ξαφνικά, μὲ μιὰ ἀτόμημη κίνησι, ὁ Τάο Γκό βρίσκεται

ἔξω ἀπὸ τὴ γυάλινη θήκη, ὀρθιος, καὶ ξαναβάζει τὸ σκέπασμα στὴ θέσι του.

— Ἐπιτέλους!, μουρμουρίζει. Εἶμαι ἐλεύθερος! Εἶμαι ζωντανός! Εἶχα φοβηθῆ πὼς θὰ ἔμενα στὴν κατάστασι αὐτὴ τοῦ ζωντανοῦ νεκροῦ γιὰ πάντα, γιὰ αἰῶνες καὶ χιλιετηρίδες! Μὰ τώρα εἶμαι ὁ παλιὸς Τάο Γκό μὲ τὴν τρομερὴ δύναμί μου! Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξι!...

Γυοῖζει πρὸς τὸν τερατώδη κάτοικο τοῦ Ποσειδῶνα, πού τὸν ἔσωσε, συγκεντρώνει ὅλη τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του καὶ τὴν ἐκτοξεύει ἐναντίον του μὲ τὸ βλέμμα του!

Τὸ τέρας συσπᾶται καὶ διαμελίζεται σὲ χίλια κομμάτια!

Ὁ διαβαλικὸς Κινέζος εἶχε πληρώσει τὸν σωτήρα του! Εἶνε χαρίσει: τὸ θάνατο στὸ πλάσμα πού τοῦ εἶχε χαρίσει τὴ ζωὴ!

Γελώντας σατανικά, ὁ Τάο Γκό βγαίνει ἀπὸ τὸ Μουσείο, χώνεται μέσα στὸ μικρὸ πλανητόπλοιο καὶ ἀπογειώνεται ἀμέσως. Πηγαίνει: νὰ ἐκδικηθῆ! Πηγαίνει: νὰ πληρώσῃ τοὺς Ὑπεράνθρωπους γιὰ τὸ κακὸ πού τοῦ εἶχαν κάνει!...

Μονομαχία θελήσεων

ΚΑΘΩΣ οἱ Ὑπεράνθρωποι ταξιδεύουν μέσα στὸ διάστημα, ὁ Σιμουὺ μιλάει μὲ μονότονη φωνή:

— Βλέπω... βλέπω τὸν Τάο Γκό! Είναι πάνω στὸν πλανήτη Ποσειδώνα... Κάθε ἀντίστασι τῶν ἀνθρώπων ἔχει τελεώσει ἐκεῖ! Ὅλοι ἔχουν ὑποκύψει μπροστὰ στὸν Τάο Γκό, ἔχουν γονατίσει: κάτω ἀπὸ τὴν συντριπτικὴ θέρμη σου! Ἀκόμα κι' ὁ Κοντοστούπης ἔχει γονατίσει μπροστὰ του καὶ δηλώνει ὑποταγή, πίστι καὶ ἀφοσίωσι στὸν Κινέζο!...

Περνοῦν μερικὰ λεπτὰ σιωπῆς καὶ ὁ Σιμουὺν συνεχίζει:

—Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στοὺς ἄλλους πλανήτες! Μολονότι δὲν εἶναι ἐκεῖ ὁ Τάο Γκό, ἡ σκέψι του ἔχει παραλύσει κάθε ὄρεξι τῶν δικῶν μας γιὰ δράσι! Οἱ ἀντίπαλοι ἀναδιοργανώνονται: καὶ ἐνεργοῦν ἀντεπιθέσεις, πού ἀποδεκατίζουν τοὺς στρατιῶτες μας!...

Ξαφικὰ, ὁ Σιμουὺν σταματᾷ. Οἱ ἄλλοι Ὑπεράνθρωποι τὸν μιλῶντα: κυττάζοντάς τον μὲ ἀπορία.

—Θὰ δοκιμάσω λέει τὸ Ὑπεραγόρι: νὰ ἐξουδετερώσω τὴν ἐπίδρασι τοῦ Τάο Γκό μὲ τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς μου!...

Τὸ κορμάκι τοῦ παιδιοῦ τεντώνεται. Οἱ γροθιές του καὶ τὰ δάκτυλα του σφίγγονται. Τὰ μάτια του καρφώνονται στὸ κεῖο δῶστρο.

Τὴν ἐπόμενη στιγμὴ, παράξενα πράγματα συμβαίνουν πάνω στὸν πλανήτη Ποσειδώνα.

Ὁ Κοντοστούπης πού εἶ-

ναι γονατισμένος μπροστὰ στὸν Κινέζο πετάγεται ὀρθιός ἐλευθερωμένος ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι του, χάρις στὴν ἐπέμβασι τοῦ Σιμουὺν! . . .

— Πολιοκινέζε!, γρυλλίζει. Τόλμησε νὰ τὰ βάλης μὲ τὸν στρατηγὸ Κοντοστούπη! Μ' ἔκανες νὰ γονατίσω καὶ νά... λερῶσω τὴ στολή μου πάνω στὸ βρωμοχωμα τοῦ Ποσειδώνα!

Καὶ δίνει στὸν Τάο Γκό, μὲ γροθὶ ἀπὸ σαγόνι: πού ἐκσφουδονίζει τὸν... ἴδιο τὸν Κοντοστούπη πενήντα μέτρα μακριὰ!

Ὁ νάνος βὰ τὴν εἶχε ἀσχημα, ἀν' ὁ Τάο Γκό θὲν εἶχε ἕνα ἄλλο σοβαρὸ πρόβλημα νὰ ἀντιμετωπίσει. Οἱ στρατιῶτες ἀπὸ τὴ Γῆ συνέρχονται καὶ ἀρχίζουν μιὰ λυσσασμένη ἐπίθεσι: ἐναντίον τῶν κατοίκων τοῦ Ποσειδώνος!

Στρέφει τὴ σκέψι του πρὸς αὐτοὺς γιὰ νὰ τοὺς ὑποτάξει πάλι. Αὐτὸ δίνει στὸν Κοντοστούπη τὴν εὐκαιρία νά... τὸ σκάσει!

Ὁ νάνος ἀνυψώνεται ὀλοταχῶς καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ Ποσειδώνος φωνάζοντας:

— Ἄγιο: Πάντες! Ὁ Τάο Γκό! Χάθηκα!

Καὶ τότε θυμάται πὼς εἶναι στρατηγὸς καὶ κοκκινίζει ὡς τ' αὐτὰ γι' αὐτὸ πού κάνει, πού ἐγκαταλείπει δηλαδὴ τοὺς στρατιῶτες του. Μὰ βρῖσκε ἀμέσως τὴ δικαιολογία.

—Δὲν μπορῶ νὰ μείνω, λέει μόνος του, ἐνῶ ἀπομακρῶ

νεται όλοταχώς από τόν Ποσειδώνα. "Αν μείνω κοντά στον Τάο Γκό, θα χάσω τήν ύπερομή μου και θα τόν χτυπήσω! Και τότε όλος ό κόσμος θα πη πώς εγώ, ό στρατηγός Κοντοστούπης, χτύπησα ένα φουκαρά γέρο Κινέζο!

Καθώς πετάει στο κενό, τó μάτι του παίρνει έναν αερόλιθο πού ταξιδεύει με ασύλληπτη ταχύτητα μέσα στο όσσημα.

Ό αερόλιθος έρχεται: όλοϊσια προς τόν Κοντοστούπη. Ό νάνος, κατατρομαγμένος δοκιμάζει: να τόν άποφύγη, μά δέν τó κατορθώνει: έντελώς αυτό. Δέν συγκρούεται βέβαια, με τόν αερόλιθο, βρίσκει τα: όμως καθσμένος πάνω, σαν κάου-μπού πάνω στ' άλογο του!

Αυτό δίνει: τή χαριστική βολή στο μυαλό του Κοντοστούπη, πού είναι: κίόλας αρκετά ταραγμένο από τις περιπέτειες του πολέμου και τή λαχτάρα του Τάο Γκό. Τά λογικά του σαλεύουν.

Νομίζει: πώς ταξιδεύει: καθάλλα σ' ένα ίπτάμενο άλογο σ' ένα Πήγασο!

— "Αλα!", φωνάζει. "Εμπρός, άλογάκι μου! Έμπρός, Πήγασε μου! Ό στρατηγός Κοντοστούπης καλπάζει έναντίον του έχθρου! Ζήτωωω!

* * *

Ένώ ό Κοντοστούπης ταξιδεύει: στο κενό καθάλλα στον αερόλιθο, ενώ ό Τάο Γκό άναγκάζει τούς στρατιώτες

τής Γής πάνω στον Ποσειδών: να να υποκύψουν πάλι στους άλλους πλανήτες, οι άνθρωπο: έλευθερώνονται: από τήν επίδραση: του Κινέζου και συνεχίζουν τόν πόλεμο!

Ό Τάο Γκό, βλαστημώντας φριχτά γιατί καταλαβαίνει: ότι τó ποράξενο αυτό φαινόμενο δέν μπορεί να όφείλεται: παρά μόνο στον φοβερό αντίπαλό του, τόν Σιμούν, αντιδρά.

Έξακοντίζει τή θέλησή του και υποτάσσει πάλι: τούς ανθρώπους! Τή στιγμή όμως πού έπβάλλει τή θέλησή του στον ένα πλανήτη, ή ύπνωτισκή δύναμη: του Σιμούν ξεσηκώνει: τούς ανθρώπους εις τούς άλλους!

Για αρκετή ώρα συνεχίζεται αυτή ή μονομαχία θελήσεων ανάμεσα στον Κινέζο και στο παιδί.

Μά ό Τάο Γκό καταλαβαίνει: ότι αυτό δέν μπορεί να κρατήσει για πολλή ώρα.

Έβρει: ότι: ό Σιμούν, ενώ μάχεται έναντίον του, πλησιάζει: όλο και πιο πολύ στο μέρος όπου βρίσκεται και ό Τάο Γκό έχει πικρή πείρα τών συγκρούσεων με τó δαιμόνο πα δέ.

Κινδυνεύει: να πάθη πάλι ό,τι: είχε πάθει στην προηγούμενη συνάντησή τους, να πεθάνη δηλαδή, ή μάλλον να πέση σε μια νεκροφάνεια, πού είναι χειρότερη κι από τó θάνατο!

Γι' αυτό ό Κινέζος άποφασίζει να χρησιμοποίηση ένα

κόλπο για να αποσπάσει άλλο την προσοχή του Σιμούν και των Ύπερανθρώπων.

Συγκεντρώνει τη θέλησή του πάνω σ' ένα μικρό άστρο και το αναγκάζει να βγῆ από την τροχιά του και να μπῆ στην τροχιά ενός άλλου άστρου πολύ μεγαλύτερου!

Ἡ καταστροφή είναι αναπόφευκτη!

Δυὸ άστρα θὰ συγκρουσθούν! Τὸ ένα ἀπὸ αὐτά, τὸ μεγάλο, ἔχει ἐπάνω του ζωὴ —ζῶα καὶ φυτὰ — πού θὰ καταστραφῆ ὀλότελα ἀπὸ τὴ σύγκρουσι!

Κι' ὄχι μόνο αὐτό... Μὲ τὴ σύγκρουσι τὰ δυὸ οὐράνια σώματα θὰ γίνουν κομμάτια καὶ θὰ σκορπιστοῦν στὸ διάστημα κι' ἔτσι θὰ πάψουν νὰ ὑπάρχουν. Μὲ τὴν ἐξαφάνισι τους ὅμως τὸ μαγνητικὸ πεδίο ἔλξεως πού ἔχουν - ὅπως ὅλα τὰ άστρα, θὰ πάψῃ κι' αὐτὸ νὰ ὑπάρχῃ. Καὶ τὸ γεγονός αὐτὸ θὰ φέρῃ ἀναστάτῳσι στὴν ἰσορροπία ὄλων τῶν γύρω άστρων καὶ θὰ προκαλέσῃ ἀνυπολόγιστες καταστροφές καὶ σ' ἄλλα οὐράνια σώματα.

Μὲ τὴν τρομακτικὴ αὐτὴ καταστροφή, ὁ Τάο Γκὸ ἐλπίζει νὰ ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Σιμούν καὶ νὰ συνεχίσῃ ἀνενόχλητος τὸ ἐξοντωτικὸ ἔργο του.

Μὰ οἱ Ύπεράνθρωποι ἀντιλαμβάνονται ἐγκαίρως τὴ μανούβρα του. Μὲ μιὰ ταυτόχρονη κίνησι, σάν ἕνας ἄνθρωπος, ὁρμῶν ὄλοι μαζί

πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ άστρου, φτάνουν ἐκεῖ σὲ λίγα λεπτά, σκίζοντας τὸ διάστημα μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα, ἀκουμποῦν ἐπάνω του τὰ πανίσχυρα χέρια τους καὶ σπρώχνουν.

Ὁ Κινέζος χάνεται

Σ ΠΡΩΧΝΟΥΝ μ' ὄλη τους τὴ δύναμι καὶ κατορθώνουν νὰ βγάλουν τὸ άστρο ἀπὸ τὴν τροχιά τοῦ ἄλλου, λίγες στιγμὲς πρὶν γίνῃ ἡ τρομερὴ σύγκρουσι!

Ἐπειτα, ξαναφέρνουν τὸ παλιὸ άστρο στὴν παλιὰ τροχιά του καὶ ὁ Σιμούν συνεχίζει τὴν ἐπιθεσί του ἐναντίον τοῦ Τάο Γκὸ.

Τώρα, ὁ γυιὸς τοῦ Κερανοῦ προσπαθεῖ νὰ φτάσῃ κοντὰ στὸν Κινέζο καὶ νὰ συγκρουσθῆ μαζί του.

Μὰ ὁ πονηρὸς Τάο Γκὸ ξεφεύγει: μὲ ἐπιδεξιότητα.

Περνάει ἀπὸ πλανήτη σὲ πλανήτη καὶ ἀπὸ ἀερόλθο σὲ ἀερόλθο, σκίζοντας τὸν ἀέρα μὲ ταχύτητα φωτός.

Οἱ Ύπεράνθρωποι: μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Σιμούν καὶ τὸν Ύπερέλληνα, τὸν κυνηγοῦν. Μὰ εἶναι δύσκολο πολὺ δύσκολο τὸ κυνηγητὸ αὐτό. Κάθε τόσο ὁ Τάο Γκὸ στρέφει τὴ θέλησί του πρὸς διάφορα άστρα καὶ τὰ σπρώχνει τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἄλλο, ἀναγκάζοντας τοὺς Ύπερανθρώπους νὰ ἐπεμβαίνουν καὶ νὰ χάνουν ἔτσι πολὺτιμο χρόνο!

"Άλλοτε, επιτίθεται με τὴ σκέψι του ἐναντίον τῶν ἡρώων μας καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς ὑπνωτίσῃ καὶ τότε ὁ Σιμουὺν ἀναγκάζεται νὰ ἐπεμβαιήνῃ γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς συντρόφους του, τοποθετώντας τὴ θέλησί του ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους Ὑπερανθρώπους καὶ τοῦ Τάο Γκό.

Ξαφνικά, ἐνῶ τὸ κυνηγητὸ βρίσκεται στὸ κατακόρυφόν του, ὁ Σιμουὺν χάνει τὰ ἴχνη τοῦ Τάο Γκό.

"Ὅσο κι' ἂν προσπαθῇ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ με τὴ σκέψι του, ὅσο κι' ἂν ψάχνῃ νὰ τὸν βρῇ καὶ νὰ τὸν χτυπήσῃ με τὴν ὑπνωτιστικὴ δυνάμει του, ὁ Τάο Γκό δὲν εἶναι πουθενά!

Οὔτε πάνω στὸν Ποσειδῶνα, οὔτε στὴν Ἀφροδίτη, οὔτε στὸν Ἑρμῆ, οὔτε στὸν Κρόνον! Οὔτε σὲ κανένα ἄλλο ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς πλανῆτες καὶ ἀστρα!

Ὁ Σιμουὺν δὲν ξέρεῖ τί νὰ ὑπεθέσῃ. Ἴσως, ὁ τρομερὸς Κινέζος κατάφερε νὰ ἀπομονωθῇ ὀλοτέλα με τὴ δυνάμει τῆς θελήσεώς του ἀπὸ τὸ Σιμουὺν καὶ νὰ ξεφύγῃ ἔτσι ἀπὸ τὸ ἀδυσώπητο κυνηγητό του!

Πάντως τὸ γεγονός εἶναι ἓνα: ὁ Τάο Γκό ἐγκατέλειπε τὸν ἀγῶνα καὶ τώρα, τὰ στρατεύματα τῶν ἀνθρώπων ἐπιτίθενται: πάλι ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς Γῆς καὶ νικοῦν!

Οἱ στρατοὶ τῶν τεσσάρων πλανητῶν ποὺ εἶχαν θελήσει νὰ κατακτήσουν καὶ νὰ ὑποδουλώσουν τὴ Γῆ, σκορπί-

ζονται πανικόβλητοι καὶ ζητοῦν νὰ παραδοθοῦν ἰκετεύοντας τοὺς ἀνθρώπους νὰ τοὺς λυπηθοῦν καὶ νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ ζήσουν!

Ἡ νίκη εἶναι συντριπτικὴ. Μέσα σὲ λίγες ὥρες, ὁ Κρόνος, ὁ Ποσειδῶν ἢ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἑρμῆς ὑποτάσσονται ὀλοτέλα στοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν ἐπεμβαίνουν. Παρακολουθοῦν ἀπλῶς τὸν πόλεμο, χωρὶς νὰ βοηθοῦν καθόλου τοὺς στρατιῶτες τῆς Γῆς. Πετοῦν ἀπὸ πλανήτη σὲ πλανήτη καὶ περιμένουν νὰ τελειώσουν ὅλα, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὴ Γῆ.

Ξαφνικά, καθὼς πετοῦν στὸ κενὸ διάστημα ἀνάμεσα στοὺς πλανῆτες, ὁ Ὑπερέλληνας φωνάζει:

— Ὁ Κοντοστούπης! Ποῦ εἶναι ὁ Κοντοστούπης; Δὲν τὸν εἶδαμε καθόλου στὰ πεδία τῶν μαχῶν, ποῦ ἐπισκεφθήκαμε! Μήπως τὸν αἰχμαλωτίσει πάλι ὁ Τάο Γκό; Μήπως...

— Κυττάξτε ἐκεῖ!, φωνάζει ἡ Ἀστραπή!

Κυττάζουν ὅλοι πρὸς τὸ μέρος ποῦ δείχνει ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ βάζουν τὰ γέλια.

Ὁ Κοντοστούπης καθάλασ' ἓναν ἀερόλιθο, ταξιδεύει στὸ διάστημα με ὕφος σοβαρὸ καὶ σκεπτικόν!

Πηγαίνουν ὅλοι κοντά του καὶ ἀκολουθοῦν τὸν ἀερόλιθο ποῦ τὸν κουβαλάει.

— Κοντοστούπη!, λέει ὁ

Τὰ ραδιογραφικά ἀνακοινώνετα τού... στρατηγού Κοντοστόυπη
φτάνουν τόνα πίσω από τ' άλλο περιγράφοντας τις άγριες μάχες!

‘Υπεράνθρωπος. Τι κάνεις ἐδῶ;

— Παραμερίστε!, φωνάζει ὁ μισότρελλος νάνος. Πηγαίνω στό... ράντσο μου! Έμαθα πῶς τὸ κοπάδι μου σκόρπισε καὶ πάω νὰ τὸ μαζέψω! Στὴν μπάντα ὅλοι!

— Κοντοστούπη!, λέει αὐστηρὰ ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Τρελλάθηκες; Έγκατέλειψες τοὺς ἄντρες σου τὴν ὥρα τῆς μάχης κι' ἔφυγες! Εἶσαι λοιπόν, τόσο δειλός;

— Πολὺ τὸν ἔξυπνο μου κάνεις, φίλε!, γρυλλίζει ὁ Κοντοστούπης. Τί ἄντρες καὶ κουραφέξαλα μου τσαμπουνάς; Εἶμαι κάου-μπόου καὶ πηγαίνω ἐκεῖ! Χιλιάδες βουβάλια καὶ στὴ μέση ἐγώ! Παραμέρισε, πρὶν τραθῆξω τὰ πιστόλια μου καὶ ἀνοίξω κι' ἄλλες κουμπότρυπες στό σακκάκι σου;

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ μὰ ὁ Σιμουὴν τὸν συγκρατεῖ.

— Φαίνεται πῶς ἔχουν σαλέψει τὰ λογικά του λέει. Ἀφήστε με νὰ τὸν κάνω καλά με τὴ δύναμη τῆς σκέψεώς μου!

Καρφώνει τὰ μάτια του στά μάτια τοῦ νάνου καὶ τοῦ μιλάει με τὴν πανίσχυρη σκέψη του:

«Εἶσαι ὁ στρατηγὸς Κοντοστούπης! Εἶσαι ὁ στρατηγὸς Κοντοστούπης! Δὲν εἶσαι κάου-μπόου! Πρέπει νὰ συνέλθης!»

— Έ; κάνει ὁ νάνος χα-

ζά. Ναί! Τί λέγαμε; Πῶς; Ἄ!

Μένει γιὰ μερικές στιγμὲς βουδός καὶ σαπτισμένος κι' ἔπειτα, μ' ἕνα ἀκροβατικὸ πῆδημα, ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸν ἀερόλιθο, ποὺ συνεχίζει τὸ προαἰώνιο ταξίδι του ἀνάμεσα στά ἄστρα καὶ χάνεται γοργά!

— Έ; κάνει πάλι ὁ Κοντοστούπης. Τί γυρεύω ἐδῶ; Τί κάνω ἐδῶ χάμω; Εἶμαι ὁ ξακουστός στρατηγὸς Κοντοστούπης! Ἡ θέσι μου εἶναι κοντὰ στοὺς στρατιῶτες μου! Κοντὰ στοὺς ἄντρες μου, ποὺ πολεμᾶνε! Πηγαίνω ἀμέσως στό πεδίο τῆς μάχης! Θά...

Ὁ Ἑπεράνθρωπος τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν σταματάει.

— Μείνε ἤσυχος!, τοῦ λέει. Ὁ πόλεμος τελείωσε. Ὁ στρατὸς μας νίκησε!

— Έ; κάνει γιὰ τρίτη φορά ὁ νάνος. Νίκησε; Καὶ τί μου τὸ λές; Τί νομίζεις; Πῶς δὲ θὰ νικούσε ὁ στρατὸς μας; Πέρασε ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ μυαλό σου ἡ σκέψη: ὅτι μπόρεῦσαν οἱ στρατιῶτες μας νὰ νικηθοῦν, ὅταν ἔχουν ἕνα στρατηγὸ σὰν ἐμένα; Χμ! Εἶσαι τυχερός, Ἑπεράνθρωπε, ποὺ σὲ θεωρῶ φίλο μου! Ἄλλοιώς... Ἄς εἶναι! Σὲ συγχωρῶ! Ἄς ἐπιστρέψουμε τώρα στὴ Γῆ! Ἴσως ὁ Πρόεδρος ἔχει καμμιά ἄλλη ἀποστολὴ πιὸ σοβαρὴ καὶ πιὸ ἀντάξιά μου, νὰ μοῦ ἀναθέσῃ! Διψῶ γιὰ μάχες καὶ κινδύνους!...

Μυστηριώδεις έξαφανίσεις

ΛΙΓΕΣ ώρες αργότερα, αφού βεβαιώθηκαν ότι όλα ήσαν εν τάξει στους τέσσερις νικημένους πλανήτες, επιστρέφουν στη Γῆ.

Χαμηλώνουν στη Νέα Υόρκη και μπαίνουν από ένα άνοχτο παράθυρο στο γραφείο του Προέδρου της Γῆς, για να αναγγείλουν τη χαρμόσυνη είδησι της Νίκης στους ηγέτες του κόσμου.

Μὰ δὲν εἶναι κανένας ἐκεῖ μέσα! Τὸ δωμάτιο εἶναι ἄδειο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνοίγει τὴν πόρτα.

Ἔνας φρουρὸς στέκεται στὸν διάδρομο. Στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ ἥρωος τῶν ἡρώων, ἀνασκίρτάει ξαφνιασμένος.

— Πού εἶναι ὁ Πρόεδρος καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν; ρωτᾶει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Δέ... δὲν ξέρω, Ὑπεράνθρωπε!, λέει ὁ φρουρὸς. Εἶχαν περάσει μερικές ὥρες χωρὶς νὰ μὲ καλέσουν μέσα καί, ὅταν ἀνοίξα τὴν πόρτα γιὰ νὰ τοὺς ρωτήσω ἂν ἤθελαν τίποτα, δὲν ἦταν κανένας τους ἐκεῖ! Πῶς ἐφυγαν δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω ἀκόμα. Εἶμαι ἕνας ταπεινὸς φρουρὸς καὶ δὲν εἶναι δική μου δουλειὰ νὰ ἐλέγχω τί κάνουν οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ κόσμου...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ξαναμπαίνει στὸ γραφεῖο μὲ τὰ φρύ-

δια του ζαρωμένα ἀπὸ ἀνησυχία.

— Οἱ ἡγέτες τοῦ κόσμου ἐξαφανίστηκαν!, λέει στοὺς ἄλλους. Πολὺ φοβοῦμαι μήπως...

Σωπαίνει. Τὰ μάτια του, ὅπως καὶ τὰ μάτια τῶν ἄλλων Ὑπεράνθρώπων, καρφώνονται στὸ κέντρο τοῦ δωματίου, ὅπου κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἕνα συννεφάκι καπνοῦ.

Τὸ συννεφάκι ἀλλάζει σχῆμα καὶ γράμματα κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους.

«Ὑπεράνθρωποι! Ὁ πόλεμος δὲν τελείωσε ἀκόμα! Εἶμαι γερός καὶ ζωντανὸς καὶ δυνατὸς ὅπως πρὶν! Πηγαίνετε στὸ σπῆτι σας καὶ θὰ μάθετε κάτι ποὺ θὰ σὰς στενοχωρήσει πολὺ! Πόσο σὰς λυποῦμαι!...».

Τὰ γράμματα σβήνουν, μὰ πρὶν ἐξαφανιστοῦν ἐντελῶς, οἱ Ὑπεράνθρωποι ἔχουν κιόλας ἀπογειωθῆ καὶ ἔχουν οὐρῆ. Πετοῦν στὸ σπῆτι τους καὶ προσγειώνονται στὴ θεράντα.

— Ἐλσα!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Λάουρα!, φωνάζει ὁ Κεραυνός.

— Ἐλχίνα!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης.

Τίποτα! Δὲν παίρνουν καμμιὰ ἀπάντησι. Τὸ σπῆτι εἶναι σιωπηλὸ σὰν τάφος!

Κάνουν νὰ μποῦν μέσα, μὰ σπυματοῦν.

Πάνω στὰ τζάμια τῆς πόρτας, ποὺ ὀδηγεῖ ἀπὸ τὴ θεράντα στὸ σαλόνι, σχηματίζ-

ζονται άσπρα γράμματα.

Οι ήρωες διαβάζουν:

«Υπεράνθρωποι! 'Ο Πρόεδρος τής Γής, οι ήγέτες όλων των κρατών του κόσμου, ή "Ελσα, ή Λάουρα κι' ή "Ελχίνα, βρίσκονται στο έσωτερικό ενός μικρού δορυφόρου, πού ταξιδεύει στο κενό διάστημα. Έκατό άτομικές βόμβες, πού έκλεισα από ένα άμερικανικό εργοστάσιο, είναι επίσης θαμμένες στο έσωτερικό του δορυφόρου αυτού! "Αν κάνετε την παραμικρή άταξία, άν δοκιμάσετε έστω και μιá φορά νά στραφήτε εναντίον μου, θά ανατινάξω τις βόμβες με τή σκέψη: μου και θά έξοντώσω έτσι όλους όσοι βρίσκονται μέσα στο δορυφόρο!

»Έχασα νά σας πώ ότι μέσα στον ίδιο δορυφόρο είναι φυλακισμένοι και όλοι σχεδόν οι μεγάλοι σοφοί τής "Ανθρωπότητας, τους οποίους αϊχμαλώτισα, ενώ έσεις παρακολουθείσατε σαν βλάκες τον πόλεμο στους πλανήτες!

»Όπως καταλαβαίνετε, με την ανατίναξη των βαιμβών, θά προκαλέσω τή μεγαλύτερη καταστροφή πού θά μπορούσε ποτέ νά πάθει ή "Ανθρωπότης: θά έξοντώσω όλους τους πολιτικούς και πνευματικούς ήγέτας τής! Ταυτόχρονα, θά χτυπήσω σκληρά κι' έσάς, τους "Υπεράνθρωπους, σκοτώνοντας τήν "Ελσα, ή Λάουρα και τήν "Ελχίνα!

» Όπως καταλαβαίνετε,

δέν πρόκειται νά ανατινάξω τώρα τις βόμβες! "Ισως μάλιστα νά μη τις ανατινάξω ποτέ! Αυτό έξαρτάται από έσάς, τους "Υπεράνθρωπους! "Αν μείνετε ήσυχοι, άν δέν δοκιμάσετε νά στραφήτε εναντίον μου, ό δορυφόρος με τους αϊχμαλώτους και τις βόμβες θά συνεχίση ήσυχα τό ταξίδι του στο κενό διάστημα! "Αν όμως κάνετε καμμιά τρέλλα, τότε όλα θά πάρουν τέλος...

»Έπειδή μπορεί νά μη με πιστεύετε, έπειδή μπορεί έτσι νά κάνετε καμμιά άπόπειρα εναντίον μου πού νά σας κοστίση άκρβά, σας πληροφωρώ ότι ό δορυφόρος για τον όποιο πρόκειται είναι ό δορυφόρος 7 του Κρόνου. 'Ο Σιμουν μπορεί με τή δύναμη τής σκέψεώς του νά ανακαλύψη άν λέω τήν αλήθεια ή όχι!...».

Τά γράμματα σβήνουν. Τά βλέμματα όλων στρέφονται πρὸς τον Σιμουν. Τό παιδί σφίγγει τις γροθίες του και τά δόντια του, τεντώνει τό κορμί του και καρφώνει τά μάτια του στο κενό.

Μένει έτσι για μερικές στιγμές. Έπειτα, με τό πρόσωπο γεμάτο χοντρές σταγόνες ιδρώτα, αφήνει τό κορμί του νά πέση σε μιá πολυθρόνα.

— Ναι!, λέει με πνιγμένη φωνή. 'Ο Τάο Γκό ειπε τήν αλήθεια! 'Ο δορυφόρος 7 του Κρόνου έχει μέσα του τήν "Ελσα, τήν Λάουρα, τήν "Ελχίνα και όλους τους πολιτι-

κούς και πνευματικούς ηγέτες της Γης! Και έχει επίσης εκατό άτομικές βόμβες, που είναι εύκολο να ανατινάξουν από μακριά με τη σκέψη του ένα σατανά σαν τον Τάο Γκό! Δυστυχώς, νικηθήκαμε! Η Ανθρωπότητα είναι χαμένη, εκτός αν άποφασίση να θυσιάση τους ηγέτες της κι' αν εμείς άποφασίσουμε να θυσιάσουμε τις τρεις γυναίκες!...

Βαθεία σιωπή, νεκρική σιωπή άκολουθει τὰ λόγια του.

Ποτέ άλλοτε, στη μακρόχρονη περιπετειώδη σταδιοδρομία τους, οι Ύπεράνθρωποι δέν είχαν βρεθή σε τόσο δύσκολη θέση! Ποτέ άλλοτε δέν είχαν βρεθή σε τόσο άπόλυτη άδυναμία να δράσουν έναντιον ενός αντίπαλου!

Οι ήρωές μας, τὰ πιο ίσχυρα πλάσματα της φύσεως, οι προστάτες του Καλού και του Δικαίου και όλόκληρη ή Ανθρωπότητα βρίσκονται στην άπόλυτη διάθεσι ενός κακούργου, ενός διαβολικού όντος, του τρομερού Κινέζου Τάο Γκό, του ανθρώπου που ούτε ό θάνατος δέν είχε μωρέση να κρατήση στα νύχια του!

Μηχανικά, ό Σιμουν χώνει τὸ χέρι του σε μιὰ τσέπη του. Τὰ δάχτυλά του συναντούν ένα μικρό αντικείμενο, που μοιάζει με μικρό στυλό.

Τὰ μάτια του λάμπουν. Αὐτὸ τὸ μικρὸ αντικείμενο είναι ή μοναδική έλπίδα του, ή μοναδική έλπίδα της Ανθρωπότητας!

Είναι τὸ τρομερὸ όπλο που του είχε δώσει ό βασιλιάς του πλανήτη Χόροκ και που είχε χαρίσει τὸν θάνατο, ή μάλλον «σχεδὸν τὸν θάνατο» στὸν Τάο Γκό! "Ίσως, αν ό Σιμουν τὸν είχε χτυπήσει με τὴ λάμψη τῶν Ἀστροκεφάλων(*) περισσότερες φορές, ό Τάο Γκό δέν ήταν τώρα ζωντανός!

"Α! "Ας του δινόταν τώρα ή εύκαιρία να συναντήση τὸν Κινέζο ξαφνικά, πριν αυτός προλάβη να ανατινάξη με τὴ σκέψι του τὶς βόμβες! "Ας μωρεύσε να βρεθή ξαφνικά μπροστά του και ν' αρχίση να τὸν χτυπή με τὴν λάμψη τῶν Ἀστροκεφάλων!... Μὰ όχι! Δέν μωρεεί να τὸ κάνει αυτό ό Σιμουν! "Αν δέν προλάβη να δράση με τὴν άπαιτούμενη ταχύτητα, ή "Ελσα, ή Ἐλχίνα και ή Λάουρα, καθώς και όλοι οι ήγέτες της Γης θά πεθάνουν!...

Ἡ κυριαρχία
του κακού

ΠΕΡΝΟΥΝ μέρες... Μέρες σκληρές, μαύρες και άβάσταχτες... Μέρες άγωνίας, σκλαβιάς και πόνου... Μέρες δυστυχίας και συμφοράς...

Ἡ Ἀνθρωπότητα στενάζει κάτω από τὸ πέλμα του άπαισιου Κινέζου! Ὁ Τάο Γκό είναι έγκατεστημένος πάλι στο γραφείο του Προέδρου

(*) Διάβασε τὸ τεύχος 93.

τῆς Γῆς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ κυβερνᾷ τὸν κόσμον, καθὼς καὶ τοὺς κυριεῖ τὰ στρατεύματα τῆς Γῆς!

Συνεργάτες του καὶ βοηθοὶ του εἶναι οἱ κακούργοι καὶ οἱ παληάνθρωποι! Οἱ φυλακὲς ἔχουν ἀνοίξει καὶ οἱ κατάδικοι ἔχουν ἀνεβῆ στὰ πιδὸ ψηλὰ ἀξιώματα τῆς κοινωνίας, ἐνῶ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι καὶ τὰ ὄργανα τοῦ νόμου ρίχνονται στὴ φυλακὴ!

Στὶς μεγάλες πόλεις τοῦ κόσμου, τὰ μόνα θεάματα, ποὺ μπορεῖ νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς εἶναι κάτι ἀποτρόπαιες σκηνές ποὺ θυμίζουν τὴν ἐποχὴ τῶν Ρωμαίων αυτοκρατόρων! Μέσα στὰ στὰ δια οἱ ἄνθρωποι τοῦ Τάο Γκὸ συγκεντώνουν κάθε μέρα νιλιάδες ἀθῶους ἀνθρώπους, ἐξαπολύουν ἐναντίον των ἀγρία θηρία καὶ ἀπολαυθάνουν μὲ χαχανητὰ τὸ θέσμιον τοῦ κατασπαράγμου τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ θηρία!

Στὰ πανεπιστήμια, ποὺ ὅλοι οἱ καθηγητὲς τους ἔγουν αἰγμάλωτισθῆ ἀπὸ τὸν Τάο Γκὸ καὶ εἶναι κλεισμένοι μέσα στὸν δορυφόρο 7 τοῦ Κρόνου διάφοροι μεγάλοι λωποδύτες, διαρρηκτές καὶ δολοφόνοι: διδάσκουν πῶς πρέπει κανεὶς νὰ κλέβῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ!

Τὰ σχολεῖα καὶ οἱ ἐκκλησίες ἔχουν κλείσει ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ τῆς Γῆς, ἔπειτα ἀπὸ διαταγὴς τοῦ Τάο Γκὸ!

«Τὰ σχολεῖα καὶ οἱ ἐκκλησίες — ἔλεγον οἱ διαταγῆς

— διδάσκουν τὸ Καλὸ, τὸ Ὁραῖο καὶ τὸ Δίκαιο, ἐπομένως πρέπει νὰ καταργηθοῦν. Καταργοῦνται ἐπίσης ὅλα τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, ὅλα τὰ πτωχοκομεῖα, γηροκομεῖα, νοσοκομεῖα! Καταργεῖται καὶ θε ἴδουμα ποὺ ἔχει ὡς σκοπὸ τὴν ἐπίσχυσι τῶν κατατρεγμένων ἢ τὴν ἀνακούφισι τοῦ πόνου! Οἱ γυατροὶ θὰ συγκεντρωθοῦν ὅλοι καὶ θὰ μεταφεροῦν στὸν δορυφόρο 7, γιὰ νὰ μὴν μποροῦν νὰ θεραπεύουν τίς ἀρρώστειες! Στὸν κόσμον θὰ ἐπικρατήσῃ τὸ Κακὸ καὶ ἡ Συμφορὰ!»

Οἱ Ὑπεράνθρωποι, κλεισμένοι μέσα στὸ σπίτι τους, εἶναι βιθισμένοι σὲ πένθος. Ὁ Τάο Γκὸ τοὺς ἔχει ἀπαγορεύσει νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀπελώντας τους ὅτι θὰ ἀντινάξῃ τὸν δορυφόρο 7!

Βρίσκονται ὅλοι τους σὲ ὑπερδιένοσι τῶν νεύρων καὶ συννὰ ὁ ἕνας συγκρατεῖ τὸν ἄλλον γὰ νὰ μὴν πῶσῃ καὶ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ Τάο Γκὸ προκαλώντας ἔτσι τὴν ἀνατίναξι τοῦ δορυφόρου!

Μόνον ὁ Σιμόν, ὁ μικρὸς καὶ καταπληκτικὸς γυιὸς τοῦ Κερσυννοῦ, διατηρεῖ τὴν ψυχραιμία του. Εἶναι καθισμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ, ἀμίλητος καὶ ἀσάλευτος, μὲ τὰ μάτια κλειστά, σὰ νὰ κοιυάται.

Μὰ δὲν κοιυάται. Σκέπτεται. Προσπαθεῖ νὰ βοῆ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν Ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸν τρομερὸ κίνδυνον ποὺ διατρέχει,

‘Ο Κοντοστούπης έχει μεταβληθῆ σέ...δρῦση δακρύων!

Τὰ μάτια του τρέχουν ἀδίακοπα, ἐνῶ ἡ μύτη του, πού έχει γίνει τώρα σάν μελιτζάνα ἀπό τὴ συγκίνηση, ἀνεβοκατεβαίνει νευρικά καὶ κωμικά.

— Παναγίτσα μου!, μουρμουρίζει. Κάνε τὸ θαῦμα σου! Βάλε τὸ χεράκι σου καὶ σώσε τὸν κόσμο! Μὴν ξεχνᾶς ὅτι σὲ παρακαλεῖ ἓνας ἀλόκληρος στρατηγός! ‘Ο στρατηγός Κοντοστούπης!

Οἱ ἄλλοι γύρω δὲν ἔχουν κἄν τὴν ὄρεξι νὰ χαμογελάσουν μὲ τὰ ἀστεία λόγια τοῦ νάνου.

Αὐτὸς κουνάει τὸ κεφάλι του, σηκώνει ψηλὰ μὲ ἀπόγνωσι τὰ χέρια καὶ φωνάζει:

— Ἄγιε ‘Ονούφριε, προστάτη μου! Βοήθησε τὸν κόσμο! Ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μούρχεται νὰ μαζευτῶ σάν σκαντζόχορος καὶ νὰ οὐρλιάξω σάν λύκος! Οὐουουου!

— Πᾶψε, θεῖε Κοντοστούπη!, λέει ὁ Σιμόν. Προσπαθῶ νὰ συγκεντρώσω τὴ σκέψι μου καὶ δὲν μπορῶ μὲ τὰ ἀστεία λόγια πού λές!

— Μπά; κάνει μὲ θυμὸ ὁ νάνος. Καὶ μὲ νοιάζει ἐμένα ἂν μπορῆς ἢ δὲν μπορῆς νὰ συγκεντρώσῃς τὴ σκέψι σου; Καὶ... γιατί νὰ τὴν συγκεντρώσῃς στὸ κάτω-κάτω; Τί εἶναι ἡ σκέψι σου; Διαδήλωσι γιὰ νὰ τὴν συγκεντρώσῃς; Ὅσο γιὰ τὰ λόγια μου, μὴ σὲ ξανακούσω νὰ τὰ πῆς «ἀστεία» γιατί θὰ σὲ ἀρπάξω

καὶ θά... θά... θά... γρρ! γρρ!

‘Ο νάνος... ροχαλιζει τώρα! Καθισμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα ὅπως ἦταν, τὸν πῆρε ὁ ὕπνος! Τὸν ἐκοίμισε ὁ Σιμόν μὲ τὴν ὑπνωτιστικὴ δύναμι του γιὰ νὰ μείνῃ ἤσυχος νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ βρῆ κανέναν τρόπο νὰ σώσῃ τὸν κόσμο...

Τὸν ἔχει βρῆ τὸν τρόπο αὐτό. Καὶ εἶναι ἀπλός, πολὺ ἀπλός... Καὶ πολὺ δύσκολος. Γιὰ νὰ πετύσῃ, πρέπει νὰ ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Τάο Γκό σὲ κανένα μακρινὸ μέρος τῆς Γῆς. Πῶς ὅμως θὰ μπορούσε νὰ τὸ κάνῃ αὐτό;

‘Ο Τάο Γκό παρακολουθεῖ ἄγρυπνα τὶς κινήσεις τῶν Ὑπερανθρώπων καί, ἂν ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς δοκιμασθῇ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπῆτι, ὁ Κινέζος δὲν τόχει σὲ τίποτα νὰ ἀκατινάξῃ ἀμέσως τὸν δορυφόρο 7!

Τί νὰ κάνῃ;

Ξαφνικά, τὸ κορμὶ τοῦ Σιμόν ἀνασκιρτάει. Τὰ μάτια του ἀνοίγουν καὶ καρφώνονται στὸν κοίμισμένο νάνο. ‘Ο Κοντοστούπης! Εἶναι τὸ μόνο πρόσωπο, πού μπορεῖ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπῆτι χωρὶς νὰ θυμῶσῃ τόσο πολὺ τὸν Τάο Γκό, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκρηξὴ τῶν ἀτομικῶν βομβῶν!

Ναί! ‘Ο Σιμόν ἀποφασίζει νὰ παίξῃ τὸ παίγνιδι του μὲ τὸν Κοντοστούπη!

Συγκεντρώνει τὴ σκέψι του καὶ τὴν μεταδίδει στὸν κοιμῆ σμένο νάνο:

«Δὲν ξέρεις ποῖός εἶσαι! Δὲν ξέρεις πού εἶσαι! Δὲν ξέρεις τί κάνεις! Αὐτὰ τὰ τρία

μόνο πράγματα ξέρεις! Αυτά μόνο τὰ λόγια θὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα σου κι' αὐτὲς μόνο τὶς σκέψεις θὰ κἀνὴ τὸ μυαλό σου! Δὲν ξέρεις ποιὸς εἶσαι! Δὲν θέρεις πού εἶσαι! Δὲν ξέρεις τί κάνεις!».

Τὰ χεῖλη τοῦ Κοντοστούπη ἀνοίγουν ἐλαφρὰ καὶ μουρμουρίζε:

— Δὲν ξέρω ποιὸς εἶμαι! Δὲν ξέρω πού εἶμαι! Δὲν ξέρω τί κάνω!

«Θὰ φύγῃς ἀμέσως — συνεχίζει ἡ σκέψι τοῦ Σιμουὴν— καὶ θὰ πᾶς γραμμὴ νὰ γκρεμίσῃς ὅσους οὐρανοξύστες

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀπομακρύνονται ὀλοταχῶς ἀπὸ τὸν δορυφόρο 7 τοῦ Κρόνου, πού θὰ ἐκραγῇ!

μπορέσῃς! Ἄκουσ;»

— Ἄκουω!, ἀπαντάει ὁ νόανος μὲ τὰ μάτια πάντα κλειστά. Γιὰ κρυφὸ μὲ πέρασες;

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι Ὑπεράνθρωποι, πού δὲν ξέρουν τί συμβαίνει, ἀκοῦνε μὲ ἔκπληξι τὸ νόανο νὰ προφέρῃ τὰ λόγια αὐτὰ στὸν ὕπνο του, ἡ σκέψι τοῦ Σιμουὴν συνεχίζει:

«Ἐμπρός! Θὰ καταστρέψῃς ὅσους οὐρανοξύστες μπορέσῃς! Καὶ νὰ μὴν ξεχνᾶς ὅτι: δὲν ξέρεις ποιὸς εἶσαι, πού εἶσαι καὶ τί κάνεις!»

— Δὲν ξέρω ποιὸς εἶμαι, πού εἶμαι καὶ τί κάνω!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης.

Καί, μὲ τὰ μάτια κλειστά, τρέχει στὴ θεράντα, χτυπάει τὰ πόδια του χάμω καὶ ἀπογείωνετα:.

Σκίλλει τὸν ἀέρα σὰν γεράκι, πετάει πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ὀρμάει ἐναντίον τοῦ πρώτου οὐρανοξύστη, πού συναντάει μπροστά του!

Ἐνῶ οἱ ἄλλοι Ὑπεράνθρωποι, σαστισμένοι, συνωστίζονται μπροστά στὴν πόρτα τῆς θεράντας, μὴν μπορώντας νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀλλόκοτη συμπεριφορὰ τοῦ νόανου, ὁ Σιμουὴν μένει ἀπαθῆς στὴν πολυθρόνα του καὶ παρακολουθεῖ μὲ τὴ σκέψι του τὶς κινήσεις τοῦ Κοντοστούπη.

Τὸν βλέπει νὰ δίνει τρομερὲς γρεβ ἐς στὸν οὐρανοξύστη καὶ νὰ γκρεμίσῃ ὀλόκληρο πάτωμα!

Καὶ βλέπει, μὲ ἀστιγμὴ ἀργότερα, τὸν Τάο Γκὸ νὰ κἀνὴ τὴν ἐμφάνισί του πετών-

Ἐπικεφαλῆς τῶν τερατωδῶν πολεμιστῶν, εἶναι ὁ Τάο Γκό, ὁ τρομερός Κινέζος, ὁ πιό μεγάλος ἐχθρός τῆς Ἀνθρωπότητος!

τας καὶ μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο θυμὸ νὰ πηγαίη κοντὰ στὸν Κοντοστούπη.

Βλέπει τὸν καταραμένο Κινέζο νὰ ἀρπάξη τὸν Κεντοστούπη ἀπὸ τὸ γαιᾶ καὶ νὰ τὸν τραντάξη ἄγρια.

— Δὲν ξέρω, λέει ὁ νάνος, ποῖός εἰμαι, ποῦ εἰμαι, τί κάνω!

Ἡ στιγμή τῆς δράσεως ἐφτασε!...

Στὸν Δορυφόρο 7

Ο ΣΙΜΟΥΝ ἀπλώνει τὸ χέρι του, παίρνει μιὰ μικρὴ συ-

σκευὴ ποῦ εἶναι τοποθετημένη κάτω ἀπὸ ἓνα τραπεζάκι, καί... χάνετα!

Ἀπογειώνεται καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τόση ταχύτητα καὶ ὄρμη, ὥστε οἱ σύντροφοί του δὲν προλαβαίνουν νὰ τὸν δοῦν! Ἔτσι, ὅταν γυρίζουν ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βεράντας καὶ δὲν βλέπουν τὸν Σιμούν, ἀφήνουν σιγανὲς κραυγὲς ἐκπλήξεως.

— Ὁ Σιμούν!, λέει ὁ Κεραινός. Τί ἔγινε τὸ παιδί; Ποῦ...

Μὲ μιὰ κίνησι, ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν ἀναγκάζει νὰ σωπάσῃ. Μὲ τὴ μεγάλη πείρα

που έχει, καταλαβαίνει ότι ή εξαφάνισι του Σιμούν δέν μπορεί νά είναι χωρίς σημασία. Σίγουρα, τὸ παιδί έχει κάποιον σχεδίο στό μυαλό του...

Περνοῦν μερικά λεπτά...

Ξαφνικά, μέσα στό σαλόνι μπαίνει ὀρμητικά ὁ... Τάο Γκό! Κρατάει τὸν Κοντοστούπη ἀπό τή... μύτη καί τὸν σέρνει: ξοπίσω του, ἐνῶ ὁ νάνος οὐρλιάζει:

— Δέν ξέρω, σου λέω! Δέν ξέρω ποίος εἶμαι, πού εἶμαι καί τί κάνω! Δέν...

— Σκασμός!, φωνάζει ὁ Τάο Γκό.

Καί μέ μιὰ ματιὰ τὸν ρίχνει ἀναίσθητο.

Γυρίζει στοὺς ἄλλους.

— Ποὸς τὸν ἔκανε ἔτσι; Καί γιατί; Τί ἤθελε νά...

Σωπαίνει καί τὰ σατανικά χαρακτηριστικά του συσπώνται ἀπαίσια.

— Ὁ Σιμούν!, ξεφωνίζει. Πού εἶναι ὁ Σιμούν; Πού πήγε; Ὑπεράνθρωπε! Πού εἶναι ὁ Σιμούν! Δέν ξέρεις! Τὸ διαβάξω αὐτὸ στό μυαλό σου! Τὸ διαβάξω στό μυαλό ὄλων σας! Δέν ἔχετε ἰδέα πού εἶναι ὁ Σιμούν! Γιά ἓνα ὄμως πράγμα εἶστε βέβαιοι! Τὸ διαβάξω κι' αὐτὸ στό μυαλό σας! Ὅτι δηλαδή ἡ εξαφάνισι τοῦ Σιμούν σημαίνει, ὅτι τὸ καταραμένο αὐτὸ παιδί ἀποφάσισε νά δράσει ἐναντίον μου!... Εἶναι τρελλός, λοιπόν; Δέν ξέρει ὅτι δέν μπορεί νά κάνει τίποτα ἐναντίον μου; Ἄν αὐτὴ ἡ στιγμή

παρακολουθῆ τὴ σκέψι: μου ἀπὸ κανένα μέρος τοῦ κόσμου, τοῦ κάνω μιὰ προειδοποίησι: Ἄν σέ πέντε λεπτά δέν παρουσιαστῆ μπροστά μου, ὁ δορυφόρος 7 τοῦ Κρόνου θά ἀνατιναχθῆ!

Βγάζει ἓνα ρολοῖ ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ ἀκουμπάει σ' ἓνα τραπέζι καί περιμένει μέ τὰ μάτια καρφωμένα στοὺς δείχτες του...

...Στό μεταξύ, ὁ Σιμούν ταξιδεύει μέ δαιμονιώδη ταχύτητα στό κενὸ διάστημα, ἔξω ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς!

Πηγαίνει στό δορυφόρο 7! Πηγαίνει νά προλάβῃ τὸ κακὸ καί νά σώσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα.

Καθὼς τὸ κορμάκι του σκίζει τὸ διάστημα μέ ταχύτητα σχεδὸν ὄση καί ἡ ταχύτης τοῦ φωτός, ὁ γυιὸς τοῦ Κεραυνοῦ προσεύχεται:

«Θεέ μου! Κάνε νά φτάσω ἐγκαίρως! Κάνε νά φτάσω πρὶν ὁ διαβολικὸς ἐχθρὸς τοῦ κόσμου ἀνατινάξῃ τίς βόμβες! Σώσε, Θεέ μου, τὴν Ἀνθρωπότητα!»

Φτάνει ἐγκαίρως στόν δορυφόρο 7 τοῦ Κρόνου. Προσγειώνεται καί χώνεται ἀμέσως σέ μιὰ τρύπα πού διακρίνεται στὰ πλευρά του. Κατεβαίνει ἓκατὸ περίπου μέτρα στό ἐσωτερικὸ τοῦ δορυφόρου καί συναντᾷ μιὰ ἀεροστεγῆ πόρτα. Τὴν ἀνοίγει καί τὴν κλείνει πίσω του.

Βρίσκειται τώρα μέσα σέ μιὰ ἀπέραντη σπηλιά. Ὅλο-

κλήρο το έσωτερικό του δορυφόρου είναι κούφιο και εκατοντάδες άνθρωποι βρίσκονται εκεί μέσα. Σε μια γωνιά είναι: σωρασμένες ατομικές βόμβες. Σε μιαν άλλη μια μηχανή λειτουργεί παράγοντας όξυγόνο, για να διατηρούνται στη ζωή οι αιχμάλωτοι του Τάο Γκό!

‘Ο Σιμούν βρίσκεται κοντά στην ‘Ελσα μ’ ένα πήδημα και της δίνει τη συσκευή, που είχε πάρει μαζί του από το σπίτι των ‘Υπερανθρώπων.

— Δεν προλαβαίνω να δώσω εξηγήσεις!, λέει το ‘Υπεραγόρι στην ‘Ελσα. Είναι μια συσκευή άορατου θόλου(*)! Πίστευε το κομμάτι της άμέσως μόλις φύγω!

Και, χωρίς να χάση ούτε στιγμή, ο Σιμούν γυρίζει στην πόρτα, την ανοίγει, βγαίνει έξω και την κλείνει πίσω του.

‘Ανεβαίνει στην επιφάνεια του δορυφόρου και απογειώνεται μ’ ένα πήδημα. ‘Απομακρύνεται όλοταχώς με το αυτί του στημένο. Θα άκουση πίσω του τον δορυφόρο 7 να ανατινάσσεται; ‘Εχει σώσει την ‘Ανθρωπότητα και τη μητέρα του, τη Λάουρα, η προκάλεσε ο ίδιος την καταστρο-

(*) ‘Η συσκευή αυτή δημιουργεί, γύρω της και γύρω από τα αντικείμενα που την περιβάλλαν έναν άορατο θόλακα, που τίποτα σπών κόσμο — ούτε η σκέψη του Τάο Γκό — μπορεί να διαπεράσει!

φή με το παράτολμο σχέδιό του;

‘Ενίκησε ή ενικήθηκε;

‘Ο θάνατος
ένος κτήνους

ΠΙΣΩ, στη Γῆ, τα πέντε λεπτά, που έχει όρισει ο Τάο Γκό ως προθεσμία έχουν περάσει. ‘Ο Κινέζος παίρνει το ρολόι του, το βάζει στην τσέπη του και λέει:

— Λυπούμαι πολύ που αναγκάζομαι να ανατινάξω τον δορυφόρο 7! ‘Οχι γιατί θα σκοτώσω τους ανθρώπους που βρίσκονται αιχμάλωτοι εκεί! Αυτό θα είναι χαρά γι’ά μένα! Λυπούμαι μόνο που θα χάσω αυτό το «άτο», αυτό το δ-πλο με το οποίο κρατούσα και σας, τους ‘Υπερανθρώπους και την ‘Ανθρωπότητα κάτω από τη φτέρνα μου!

Και ο φριχτός έχθρος του κόσμου λέει στους ‘Υπερανθρώπους:

— ‘Ακολουθήστε με! Θα προκαλέσω την έκρηξη του δορυφόρου 7 από τον κήπο, έξω, για να δήτε με τα ίδια σας τα μάτια τη λάμψη της καταστροφής!

Οι ‘Υπεράνθρωποι, ύποταγμένοι στη θέλησή του, υπακούουν.

Στον κήπο, ο Τάο Γκό συγκεντρώνει γι’ά μερικές στιγμές το βλέμμα του προς ένα σημείο του ουρανού κι’ έπειτα λέει:

— ‘Ο δορυφόρος 7 ανατι-

νάχθηκε! Κυττάζετε προς το σημείο εκείνο και θα δήτε τη λάμψη της έκρήξεως σε δώδεκα λεπτά, όσο ακριβώς χρειάζεται το φώς γὰ νὰ φτάση ἐδῶ!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι και ὁ Τάο Γκό περιμένουν με ἀγωνία, με τὰ μάτια καρφωμένα στον οὐρανό. Τὰ λεπτά περνούν...

Ξαφνικά, μπροστά στον Τάο Γκό κάνει τὴν ἐμφάνισί της μὲ μικρὸσωμη μορφή με μὴ ἐφαρμοστὴ στολή και μ' ἓνα «S» στὸ στήθος.

Εἶνα: ὁ Σιμούν, τὸ Ὑπεραγόρ, ὁ γυιὸς τοῦ Κεραυνοῦ!

Τὸ ἔξυπνο και χαριτωμένο προσωπάκι τοῦ παιδιοῦ ἀστράφτει ἀπὸ χαρὰ και συγχρόνως ἀπὸ θυμὸ και ἀπὸ μιὰν ἀκράτητη ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ Κινέζου.

Στὸ χέρι του κρατᾷ ἓνα μικρὸ ἀντικείμενο, πού μοιάζει με μικρὸ στυλό.

— "Ὅ,τι κι' ἂν κάνης, Σιμούν, γρυλλίζει ὁ Τάο Γκό, εἶνα πιὰ ἀργά! Ὁ δορυφόρος 7 ἀνατινάχθηκε! Σὲ δυὸ ἢ τρία λεπτά, θα δῆς τὴ λάμψη τῆς έκρήξεως στον οὐρανό!

— Δὲν θα δῶ καμμιά λάμψη, Τάο Γκό! Νὰ εἶσαι ἀπολύτως βέβαιος γι' αὐτό! Ὁ δορυφόρος 7 δὲν ἔπαθε ἀπολύτως τίποτα, γιατί πρόλαβα και τὸν ἔξωσα με ἀόρατο θόλο! Ἐσὺ ὅμως θα πεθάνης τώρα γιὰ πάντα!

Γρυλλίζοντας ἀπὸ λύσσα, ὁ Κινέζος δοκιμάζει νὰ ἐπιτε-

θῆ με τὴ δύναμη τῆς θελήσεώς του.

Μὰ τὸ παιδί εἶναι πιὸ γρήγορο!

Πιέζει ἓνα κουμπάκι και ἀπὸ τὸ «στυλό» ἐκτοξεύεται μιὰ ἐντονη λάμψη, πού χτυπάει τὸν Τάο Γκό στὸ κεφάλι και στὸ στήθος. Ὁ Κινέζος διπλώνεται στὰ δυὸ και βογγάει ὑπόκωφα.

Ὁ Σιμούν ξαναχτυπάει με τὸ φῶς τῶν Ἀστροκέφαλων πάλι και πάλι και πάλι, δέκα φορές, εἴκοσι φορές, γριάντα φορές! Δὲν σταματᾷ παρά μόνο ὅταν τὸ «στυλό», με τὴ συσκευή του ἐξηντημένη, παύει πιὰ νὰ ἐκτοξεύη λάμψεις!

Γονατίζει δίπλα στον πέσμενο Τάο Γκό και τὸν ἐξετάζει:

— Εἶναι νεκρός!, λέει. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως δὲ θα τὸν βάλουμε οὔτε σε γυάλινες θήκες, οὔτε σε μουσεῖα! Θὰ τὸν ἐκμηδενίσουμε, θα σκορπίσουμε τὸ σῶμα του στὰ πέρατα τοῦ διαστήματος, με τὰ ἴδια του τὰ ἄλλα!

— Τί ἐννοεῖς, Σιμούν; ρωτᾷ ὁ Κεραυνός.

— Θα μεταφέρουμε με πλανητόπλοια τοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ τὸν δορυφόρο 7 στὴ Γῆ, ἀπαντᾷ τὸ παιδί. Ἐπειτα, θα κουβαλήσουμε κι' ἄλλες ἀτομικὲς βόμβες ἐκεῖ, θα τοποθετήσουμε ἀνάμεσά τους τὸ σῶμα τοῦ Τάο Γκό και θα βάλουμε φωτιά! Ἔτσι, ὁ Κρόνος θα χάσῃ ἓνα δορυφόρο του, ἀλλὰ ἡ Ἀνθρωπότης

θα ἀπαλλαγῆ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν μεγαλύτερο ἐχθρὸ πού ἔχει γνωρίσει ποτέ!

— Συγχαρητήρια!, λέει ὁ Κοντοστούπης, πού συνήλθε στὸ μεταξὺ. Ὁ Τάο Γκό ἔσκαψε τὸ λάκκο μας, ἀλλὰ ἔπεσε ὁ ἴδιος μέσα! Γιὰ σκέψου! Ὁλόκληρος ὁ δορυφόρος θὰ μεταβληθῆ σέ... χειροβομβίδα!

* * *

Τώρα, ὁ δορυφόρος 7 τοῦ Κρόνου δὲν ἔχει πιά μέσα του κανένα αἰχμάλωτο. Ἔχουν μὲ φαφερθῆ ὅλοι τους στὴ Γῆ μὲ πλανητόπλοια. Σ' ὅλες τὶς πόλεις τοῦ κόσμου γίνονται γιορτές.

Τὰ πλήθη, τρελλὰ ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς Ἀνθρωπότητος, τρέχουν στοὺς δρόμους χορεύοντας καὶ τραγουδώντας. Οἱ ἀστυνομικοὶ συλλαμβάνουν τοὺς κακούργους, πού εἶχαν ταχθῆ μὲ τὸ μέρος τοῦ Τάο Γκό, καὶ τοὺς κλείνουν στὶς φυλακές, ὅπου θὰ περιμένουν μὲ τὴ σειρά τους νὰ δικάσθουν καὶ — σίγουρα — νὰ καταδικασθῶν σὲ θάνατο γιὰ τὰ ἐγκλήματά τους!

Τὰ σχολεῖα, οἱ ἐκκλησίες, τὰ πανεπιστήμια, τὰ φιλοanthropικά ἰδρύματα, ἀνοίγουν πάλι μὲ χαρὲς καὶ ἐπίσημες τελετὲς καὶ οἱ στρατιῶτες πού εἶχαν κατακτήσει τοὺς τέσσαρις πλανῆτες καὶ πού ἔχουν ἀντικατασταθῆ τώρα ἀπὸ ἄλλα στρατεύματα, κάνουν μιά θραματικὴ παρέλασι στὴ Νέα Ὑόρκη, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν

Κοντοστούπη, τὸν ἥρωα τῆς ἡμέρας...

Οἱ ὑπόλοιποι Ὑπεράνθρωποι δὲν παίρνουν μέρος στὶς γιορτές. Εἶναι ἀπασχολημένοι μὲ μιά δουλειὰ πολὺ πιὸ σοβαρὴ καὶ ἐπείγουσα.

Τοποθετοῦν μέσα στὸ δορυφόρο 7 τοῦ Κρόνου κι' ἄλλες ἀτομικὲς βόμβες! Τὶς στοιβάζουν στὸ ἐσωτερικὸ του καὶ τοποθετοῦν ἀνάμεσά τους τὸ νεκρὸ κορμὶ τοῦ Τάο Γκό, τοῦ φοβεροῦ ἐγκλημάτια.

Ἔπειτα παίρνουν ἓνα τεράστιο φυτῆλι, πού τὸ μήκος του ξεπερνᾷ τὰ διακόσια μέτρα, βάζουν τὴ μιά ἄκρη του μέσα σὲ μιά ἀτομικὴ βόμβα καὶ περνοῦν τὴν ἄλλη ἄκρη ἀπὸ τὴν τρύπα πού εἶναι ἀνοιγμένη στὰ πλευρὰ τοῦ δορυφόρου.

Ἀπομακρύνονται ὀλοταχῶς καὶ ἀπὸ πολὺ μεγάλη ἀπόστασι: παρακολουθοῦν τὸν δορυφόρο 7, πού ἐξακολουθεῖ νὰ γυρίζη γοργὰ γύρω ἀπὸ τὸν Κρόνο, ἐνῶ τὸ φυτῆλι καὶ γεται μὲ μεγάλη ταχύτητα!

Ξαφνικὰ ὁ οὐρανὸς γεμίζει φλόγες! Ὁ δορυφόρος 7 μεταβάλλεται σὲ μιά πύρινη μάζα κι' ἔπειτα σκορπίζεται στὰ πέρατα τοῦ διαστήματος, διαλυμένος σὲ ἀπειροελάχιστα μῦρια σκόνης.

Ὁ δορυφόρος 7 δὲν ὑπάρχει πιά, ὅπως δὲν ὑπάρχει πιά, οὔτε ὁ Τάο Γκό! Τὸ σώμα του ἔχει διασκορπισθῆ ἀπὸ τὴ μιά ἄκρη τοῦ σύμπαν-

τος στην άλλη και τίποτα πια δεν μπορεί να τον ξαναφέρει στη ζωή!...

Στη Γη, στην Κεντρική πλατεία της Νέας Υόρκης, ο ...στρατηγός Κοντοστούπης βγάζει λόγο μπροστά σε χιλιάδες στρατιώτες και εκατομμύρια πολίτες:

«Νικήσαμε χάρις στην ανδρεία μας, αγαπητοί μου! Με την όρμή μας και με την παλληκαριά μας εδαμάσαμε τον έχθρο! Πολεμήσαμε σαν θηρία, σαν λιοντάρια σαν...»

Μια τρομακτική λάμψη ξέμιζει τον ουρανό! Είναι η έκρηξη του δορυφόρου 7!

Το πρόσωπο του στρατηγού Κοντοστούπη, που δεν ξέρει τί συμβαίνει, γίνεται κατάχλωμο και η μεγάλη μύτη του πάει να πέση από το τρεμούλιασμα!

— Μέ... μέ... σφάζουν!, στριγγλίζει πανικόβλητος. Σκοτώνουν τον ήρωικό στρατηγό σας! Ωχ ή καρδούλα μου!

Και σωριάζεται λιπόθυμος!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Έλληνικό κείμενο υπό: ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ
 'Απαγορεύεται η ανατύπωση. 'Αποκλειστικότης «Υπερανθρώπου».

Στο τεύχος 95, που θα κυκλοφορήσει την ερχόμενη εβδομάδα με τον τίτλο:

Ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ ΗΡΩΣ

Οι Υπεράνθρωποι συναντούν καινούργιους αντιπάλους, μυστηριώδεις δυνάμεις, ασύλληπτα όντα, που εγκαθίστανται στη Γη και την κάνουν τόπο ακατάλληλο για οικησι! Η πάλη που διεξάγεται ανάμεσα στους Προστάτες και στους Έχθρους της Ανθρωπότητας, είναι πρωτοφανής! Είναι μια πάλη που διεξάγεται στα τυφλά, τότε μέσα στο πιο πυκνό σκοτάδι και τότε μέσα στο πιο έκτυφλωτικό φως, για να καταλήξει σε μια καταπληκτική τιτανομαχία με αφάνταστο αποτέλεσμα!

Ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ ΗΡΩΣ

Κανέναν δεν πρέπει να χάσει το τεύχος 95, που θα σας προσφέρει καινούργια ρίγη συγκινήσεως!

Προσοχή!

Μην ξεχνάτε ότι έκυκλοφόρησε το 4ο τεύχος του πολυαγαπημένου περιοδικού που έχει γοητεύσει, μετά τόν Μικρό Ήρωα, όλα τα Έλληνόπουλα:

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

Άφάνταστος πλούτος σε εικονογραφημένα ανάγνώσματα, διηγήματα, παιχνίδια, κωμικούς τύπους! Έκατοντάδες πολύχρωμες εικόνες όφσσετ! Ένα άριστούργημα που δέν πρέπει νά τώ χάση κανείς!

Ζητήστε το σ' όλα τά περίπτερα!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 12ος — Άριθ. τεύχους 94 — Δραχ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα
21 Ν. Σμύρνη Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός
38. Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζηβασιλείου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συδρομαί έσωτερικού:	Συδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δραχ. 100	Έτησία Δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

Προσοχή

Μερικά πράγματα πού πρέπει νά ξέρουν όλοι οί αναγνώστες μας:

1) Όσοι θέλουν νά τούς στείλουμε τεύχη ταχυδρομικώς πρέπει νά στέλνουν και τά ταχυδρομικά έξοδα, πού είναι 50 λεπτά για κάθε τεύχος.

2) Κάθε τόμος κοστίζει 14 δραχ. καινούργιος. Για νά σταλή ταχυδρομικώς ένας τόμος χρειάζονται γραμματόσημα 2 δραχ.

3) Ή βιβλιοδεσία κάθε τόμου κοστίζει 5 δραχ.

4) Παρακαλούνται οί αναγνώστες νά βάζουν τά σωστά γραμματόσημα στά γράμματά τους, γιατί αναγκαζόμαστε νά τά πληρώνουμε έμεις διπλά!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Όλα τά γράμματα και τά ταχυδρομικά δέματα και οί επιταγές νά στέλνονται στη διεύθυνσι:

Γεώργιον Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήνας

